

# Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Prysmian, Elsi'den, Manisa'dan metal işçilerinden, Şişecam'dan, İstanbul ve Antalya'dan turizm işçilerinden haberler  
sayfa 2-5

# Ne istibdad ne darbe ZİNCİRSİZ KURUCU MECLİS

## Ya çırpındıkça batacağız, ya zincirlerimizi kıracağız!

Referandumun sonuçları ne halkın vicdanında ne de tarih önünde meşruiyet kazanmış değil. Ama YSK'nın kesinleşmiş sonuçları açıklamasıyla "atı alıp Üsküdar'ı geçmeler", "yangından mal kaçırma" devam ediyor. Cumhurbaşkanı hemen formları doldurdu, AKP'ye kaydoldu. AKP'li Cumhurbaşkanı'ndan sonra ikinci adım AKP'li yargı... Yargının tepesindeki Hâkim ve Savcılar Kurulu (HSK) seçimleri için TBMM'de komisyon kuruldu. CHP ve HDP komisyona üye vermedi. Verselerdi bile sonucu değiştiremeyeceklerdi. Komisyon ve genel kurulda benimsenen seçim usulüyle HSK üyelerinin AKP'li olması neredeyse garanti.

Bu esnada meclise yansıyan bir başka tartışma sadece yargının tepesinin değil tamamının AKP'leştirildiğini gösteriyor.

Son dönemde atanan 1341 hâkimin 1000'den fazlasının AKP'li olduğu meclis gündemine geldi. Atanan hâkimler arasında isim isim açıklanan kişiler içinde AKP il başkanı, başkan yardımcısı, belediye meclis üyesi ve milletvekili adayları olanların yanında Melih Gökçek'in avukatı ile Bekir Bozdağ'ın özel kalem müdürü de var. Adalet Bakanı'na bu rezalet sorulduğunda Bekir Bozdağ, durumu inkâr etmiyor, sadece "mevzuata uygun olarak atanmışlardır" demekle yetiniyor. Öyle ya yılbaşında çıkarılan 680 sayılı KHK ile hâkim alımlarında 70 puan alma şartını kaldırarak mevzuatı değiştirmişlerdi. Böylece yazılı sınavdan 82 puan alan adayları mülakattan bırakıp 50 puan alan AKP referanslı adayları hâkim yapabileceklerdi.

Yani eskiden Türkiye'de gerçek manada bağımsız ya da taraf-

sız olmasa da bir yargı vardı. Ama artık öyle ya da böyle bir yargı da kalmıyor. AKP Genel Başkanı'nın Cumhurbaşkanlığı'nı üstleneceği, AKP Merkez Disiplin Kurulu'nun da yargı görevini üstleneceği bir döneme giriyoruz. Meclis mi dediniz? Kanun hükmünde kararnemenin olduğu yerde çoktandır meclisin bir hükmü kalmadı. Durum böyle olduğunda Baykal'ın çıkıp 2019'da Abdullah Gül'ün aday olma olasılığında bahsetmesi, yani Cumhurbaşkanlığı'nı da AKP içi bir genel başkanlık mücadelesine indirilmesi de yadırganmamalı.

Burjuva siyasetinin sefaletini yadırgamıyoruz ama çözümünü 2019'da gören aymazlığı da mazur göreceğiz değil. Bir rejim değişikliğine gidildiği açıktır. Ancak Türkiye referandumun ardından bir kuruluş sürecine değil bir batış sürecine girmiştir. 2019 senaryoları yazmaya başlayanlar referandumda ne demiş olurlarsa olsunlar bugün batışın ortağı olmuşlardır. Türkiye zincire vurulmuştur. Mevcut çarpık siyasi yapı içinde çırpınmak Türkiye'yi daha fazla batırmaktan

başka sonuç doğurmayacaktır.

Akşener'ler, Baykal'lar, Kılıçdaroğlu'lar, Gül'ler, asker-sivil bilimum NATO'cular çözümün değil çöküşün ortaklarıdır. Bunlar HAYIR'ın seçeneği değil, Amerika'nın muhalefetidir.

Halka dayanmayan, işçiden emekçiden korktuğu kadar hiç kimseden korkmayan burjuvaların 2019 senaryoları haricindeki tek seçenekleri bir askeri darbeye oynamaktır. Güçlerini halktan almayanlar darbelerini de NATO'ya dayayacaktır. Türkiye istibdattan kurtulmayacak, çöküşü hızlandırarak bir askeri diktatörlüğün pençesine düşecektir.

Kurtuluş umutlarını tek adama bağlayanlar ise o adamın umudunu Washington'a bağladığını görüp uyanmalıdır. Bir milletin kendi yöneticisini yargılamadığında emperyalistlerin Zarrab davasında olduğu gibi nasıl tek adam şahsında tüm milleti rehin aldığını görüp ders çıkarmalıdır. 2019'a kadar bekleyecek zaman yoktur, emperyalist zincir ve istibdadın zinciri birlikte kırılmalıdır.

Türkiye darbe ve istibdadın cenderesinde sıkışmış, zincire vurulmuş şekilde batarken ve mevcut siyasi yapı içinde bir çözüm olanaksız hale gelmişken tek ilerici alternatif bir kurucu meclis olacaktır. Emekçi halk kendi sorunlarına kendisi sahip çıkmalı, örgütlenmeli ve mücadele etmelidir. Fabrikada, işyerinde, tarlada, okulda, mahallede, sendikada, siyasette zincirlerini kırmalıdır.

Zincirlerini kıran emekçi halk, aday olacaklar için 18 yaşını geçmiş olmak dışında hiçbir sınırlamanın olmadığı, barajsız, yasaksız, YSK'sız, sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin ve siyasi partilerin denetiminde, kötünün iyisini değil, sevmediğinin karşısındakini değil, kendi temsilcilerini seçeceği bir zincirsiz kurucu meclis seçimini dayatmalıdır. Gücünü emekçi halktan alacak olan bu kurucu meclis için mücadele, aynı zamanda emperyalizmin ve sömürücü asalakların hâkimiyetine son verecek bir işçi emekçi iktidarına giden yolu açacaktır.

1 Mayıs'ın gösterdiği:  
Sosyalistlerin netliğe,  
işçi sınıfının birliğe ve  
bağımsızlığa ihtiyacı var

5

Türkiye vurdukça  
ABD koridoru  
güçleniyor!

6

Meşruiyet krizi,  
rejim krizi

11

Fransa'da  
cumhurbaşkanlığı  
seçimleri

12

DİP Arjantin'de!  
Nestor Pitrola ile  
söyleşi

13



# Metal fabrikalarından haberler

Bursa Prysmian'dan bir işçi

## Gözümüzü dört açalım

Ülkemiz bir referandum sürecinden geçti. Sonuçların şaibeli olduğunu ve gerçeği yansıtmadığını hepimiz biliyoruz. Bunu görmek, anlamak çok da güç değil. Recep Tayyip Erdoğan suçlu bir insanın yüzündeki ifadeyle ve aslında kaybetmişliğinin vermiş olduğu moralsiz bir ses tonuyla yaptı kürsü konuşmasını. Tabii bir de sandıkların başını bekleyen insanların yaşadıklarıyla, sosyal medya aracılığıyla paylaşılan fotoğraflar, videolar var. Varsayalım sonuçlar gerçeği yansıtıyor. Bu da yine evet cephesinin zaferi demek değil. Ülkenin neredeyse yarısı başkanlık sistemini istemediğini sandıklarda gösterdi.

Bu referandum sonuçlarına biz emekçiler olarak haklarımız açısından bakmalıyız. Bu referandumu kazanmış haklarımızın gaspının önünü açabilecek bir zemin olarak görüyoruz. Zaten sermayeyi güçlendirmek, emekçi halkı ezmek ve daha fazla sömürmek üzerine kurulu olan düzenlerin şimdi daha da ilerletmeye çalışıyorlar. İlk işleri kıdem tazminatına saldırmak olacak. Çeşitli yollarla işçilerin gözünü boyamaya çalışıyorlar ancak bunun büyük bir hak



kaybı olduğu ortada. Dahası da yapmak için ellerinden geleni yapacaklardır.

Referandum sonucu ne olursa olsun gözlerimizi var olan haklarımızı korumak ve yenilerini elde edebilmek için dört açmalıyız. Birlik olmalı ve örgütlenmeliyiz. Hayır cephesi tüm baskılara rağmen zaten kazanmıştır ve asıl güç bizdedir. Bunu 1 Mayıs'ta

alanlarda da sloganlarımızla ve katılımımızla gösterdik. Gücümüz, 5 Mayıs'ta Renault işçilerinin sınıfı hareketlendirdikleri direnişlerindedir. İşçi sınıfına yeni katılmış, gençcecik işçilerin pırlı dört gözlerindedir. Yenildik sanmasınlar. Biz ayağa kalktığımızda, patronların ve onların temsilcilerinin sonu olacak. Biz kazanacağız!

Manisa'dan bir metal işçisi

## Hangi milletten, hangi mezhepten olursak olalım, biz işçiler bir olalım

Ben Manisa Vestel yan sayısında çalışıyorum. Burada işçilerin yaşadığı olumsuz şartların bizi yıpratmasını ve buradaki uygunsuz şartları bir bir saymaya gerek yok zaten herkes bunların farkında. Aslında bunlardan nasıl kurtuluruz diye kafa yormak gerekiyor. Manisa gibi bir yerde farklı kültürlerin bir arada yaşaması, bu durum birbirimize karşı olumsuz yönde kullanılıyor. Biz işçiler farklı ırklardan, farklı kültürlere sahip olabiliriz. Bu bizim zenginliğimiz. Biz işçilerin amacı yanımızdaki işçiyi sahip çıkmak olması gerekir.

Bir de işçilerin sendika ile ilgili bilgilerinin yetersiz olması, sendikamızın işlevinin ne olduğu ve kimin için kurulduğunu bilmemesi büyük sıkıntıları sebep oluyor. Biz işçiler bir araya gelerek bunlardan kurtulmamın yollarını bulup, sendikamızın yanında durup birlikte bir işçi gücü kaynağını oluşturmak gerekmektedir. Bunun için yan yana durup patronlara ne istediğimizi söylemek gerekir. Bunun da oluşması için birlikte yan yana durmamız gerekir. Tek çare din, ırk, mezhep fark etmeden birlikte bir güç oluşturmamız gerekir.

Manisa'dan bir metal işçisi

## Patronun yerlisi yabancıdır olmaz, patron patrondur

Merhaba, Ben sahibi Alman olan, yurtdışına üretim yapan bir firmaya işbaşı yaptım. Firma metal ağırlıklı tersanelerde gemilerin yüzeyini kumlama yapabilmek için kullanılan süloları üretmekte. İlk başladığımda firmanın sahibinin Alman olması beni biraz umutlandırmıştı. Sebepi ise diğer fabrikalardan az da olsa işçiyi değer veriler diye düşünmüştüm. Ta ki fabrikada karşılaştığım olumsuzluklar ve kural dışı çalışma koşullarının ağır olması ile patronların yerli veya yabancı olmasıyla biz işçiler için koşullarımızın hiç değişmeyeceği, kendi kârları için biz işçileri en ağır koşullarda nasıl sömüreceklerini iyi tasarlayıp hayata geçirmiş olmalarıdır. Patronların aynı bakışla bakmaları aslında onların kimliklerinin, ülkelerinin hiç önemini olmamasıdır. Onların aynı düşünmesini sağlayan kendilerinin kurmuş oldukları fabrikaları sömürü cenneti haline getirme bakışıdır. Onları yan yana getiren budur aslında. Fabrikada işçilerin sorununa odasından tutun, yemek salonlarına kadar hiç hijyenik olmayan tuvaletler aslında biz işçilere ne kadar önem gösterdiklerinin bir göstergesi. Gün içinde sadece öğlen paydosunda yediğimiz yemekle biz işçileri fazla mesailere bırakarak mesailerde yemek ve çay vermeyerek iki kat sömürü yoğunlaştırarak uygulamaktadırlar. Şimdi fabrikaya başlarken o heyecanımızın karşılaştığımız ol-

duğum kötü koşulları görünce nasıl bittiğini bilmenizi isterim. İşçiler için patronun yerlisi ve yabancı olması sömürü çarkını hafifletmiyor tam tersi ülkemizdeki neden yabancı sermayenin yatırım yaptığını da ortaya çıkarıyor. Türkiye'de ki iş gücünün nasıl da ucuz olduğunu, çalışmaya saatlerinin nasıl da uzun olduğunu, çalışma koşullarının bir maliyet gerektirmediği, çok kötü koşullarda işçileri çok çalıştırıp, çok kâr etmenin çok yoğun olduğu bir ülke olan Türkiye'ye neden yatırım yaptıklarını açıktan göstermiş oluyorlar. Açmış oldukları fabrikalarda işte bu yüzden patronun dili, dini, ülkesi olmadığı; kendileri için sömürü cenneti, işçiler için sömürü cehennemi neresi ise oraya kendi fabrikalarını kurduklarını görüyoruz. Tam da bundan dolayı biz işçileri iliklerimize kadar sömürmeye çalışırlar cevabımız örgütlü gücümüz olmalı. Hangi fabrikada çalışırsanız aynı koşullarda sömürüldüğümüz işçi arkadaşlarla ellerimizi birleştirerek üretimden gelen gücümüze güvenip, birliğimize inanarak, oluşturmuş oldukları sömürü çarkını parçalayarak, özem duyduğumuz çalışma koşullarını cennete çevirebiliriz, yeter ki gücümüzün farkına varalım. Koşulları düzeltecek olan işçilerdir, bizlerdir. On dandır ki gücümüz birliğimizdir!

Yaşasın işçilerin birliği!  
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

# Metal fabrikalarından haberler

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

## Türk Metal yetkiyi alır almaz iyileştirme yapmadan üretimin sayısını arttırdılar

Türk Metal'e karşı verdiğimiz mücadele sırasında yönetim mücahedelemlerden vazgeçirmek için çalışma koşullarının iyileştirilmesinden tutun da iyi sözleşme alacağımıza kadar birçok sözler verdi. Şimdi ise Türk Metal yetkiyi alır almaz üretimin sayısını arttırdılar hem de hiçbir iyileştirme dahi yapmadan. Birçok arkadaşımızda bel fitiği, varis, boyun fitiği var üretim sayısını çıkarmaya çalışırken çok zorlanıyoruz. Su içmeye dahi vaktimiz olmuyor. Eskişinden de kötü olmaya başladı. Türk Metal'in bu konuyu çözeceğine de inanmıyoruz, nasıl



inanabiliriz ki, Renault yönetimi ve UET şefleri bizleri tehdit ederek ve baskı yaparak Türk Metal'e geçirdiler. Türk Metal sendikasının yönetime karşı nasıl sözü geçebilir ki.

Bize sarı sendika Türk Metal'den hayır yok. Hem MESS'e karşı hem sarı sendikaya karşı daha güçlü bir şekilde yeniden örgütlenip mücadele etmeliyiz.

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

## Baskı ve tehditle gelenler mücadeleye giderler!

Geçen gün Türk Metal'in Bursa Emek Şubesi'nin 1. Olağan Genel Kurul'u yapıldı. Pevrul'un salona gelişinde eskisine göre çöşku azdı. Şakşakçıları dışında işçiler soğuk karşılayarak alkışlamadılar. Pevrul konuşmasında Renault'da çıkan sıkıntılardan bahsederek eski şube yöneticilerini suçladı. Renault'da Türk Metal'e güvenimin yeniden sağlanması gerektiğini söyledi. Yalanları sıralayarak konuşmasını bitirdi. Sonrasında Renault yeni şube başkanı Nizamettin Bilik birli ve beraberlikten bahsederek yeniden güvenin sağlanması için çaba harcanması gerektiğini söy-



ledi. Artık ne yaparlarsa yapsınlar hiç bir arkadaşımızın Türk Metal'e güveni kalmamıştır, yetkiyi aldılar ama işçilerin isteği ile değil Renault

yönetiminin ve hükümetin baskı ve tehditleri sayesinde yetkiyi aldılar, ne yapsalar boş, metal işçileri olarak artık güvenmiyoruz.

Bursa TOFAŞ'tan bir işçi

## Korku düzenini yıkacağız!

Merhaba kardeşler. TOFAŞ'ta hala korku senaryoları devam ediyor. İki vardiya geçilecek, çok sayıda işçi kırtılacak, siparişler azaldı gibi laflar zıvalayıp duruyorlar. Utanmasalar bedavaya çalışın diyecek bir sendika ve yönetim var. Halbuki günde 1500'e yakın araba üretiliyor.

Kıdem tazminatının fona devrilmesi konusunda dahi nasıl tepki göstereceği belli olmayan bir sendika var. İşçiler de bu konuda yeterli bilgisiye sahip değiller. Sendikaya 150 liralık eğitim çeki dağıtıp bununla özem duyduğumuz çalışma koşullarını cennete çevirebiliriz, yeter ki gücümüzün farkına varalım. Koşulları düzeltecek olan işçilerdir, bizlerdir. On dandır ki gücümüz birliğimizdir!

İşte bu korku ve yalanlarla 1 Mayıs'a gidildi. İşçisin asıl sorunu ücret eşitsizliği, ağır vergilere bağlanması, çalışma koşullarının düzeltilmemesi gibi sorunlar neredeyse



yok gibi sanki her şey çok güzelmiş gibi davranıyorlar. Lakin tuvalete izinsiz giren işçiden bile savunma alınırken ortada olmayan sendika, söz konusu işçinin tazminatına gelindiğinde nasıl olacak da hakkımızı koruyacak bilmiyoruz.

TOFAŞ'ta sebepsiz yere, sırf sendikaya muhalefet oldukları için çeşitli nedenlerle işten çıkartılan işçiler ve onların yerine görev yapan yeni işçiler, işi bilmedikleri için, saç yırtdığını tespit edemedikleri için toplam sayıyı net söyleyemedikle-

rinden, yaklaşık 2 bine yakın araç ıskarta oldu. Ancak satılan araçlarda bu sorun oldu mu olmadı mı kimse bir şey söylemiyor ve bu yüzden yeni model azaldı. Yönetim araştırırdursun yeni model üretiminin azalmasının sebepleri bunlar. Bir de işçileri uyuduk sebeplerden atmaları ve onların bedduası.

Bir gün işçinin onurlu mücadelesi, elbette yalanlar ile kurulmuş, korku salarak ve tehdit ederek ayakta duran sarı sendikayı da, asalak patronları da yıkacaktır.

Bursa Elsi'den bir metal işçisi

## BES'ten çık, sendikalı ol, örgütlen!



Merhaba, fabrikamızın BES sistemine geçiş olduğunu daha önce bildirmiştim. BES sistemi ile ilk kesintiler bu ay başladı ve birçok çalışan buna tepki gösterdi. Panolara asılan BES'i övmek maksatlı afişlere tepki gösteren işçiler BES'ten çıkmak için maaş gününü beklemek zorunda kaldı. Maaşların yatmasıyla birlikte birçok işçi BES'ten cayma hakkını kullanarak bu soyguna dur dedi.

Ancak tek soygun BES değil. Fabrikamızda cumartesi çalışma yok ancak hafta içleri on saat çalışarak bu açığı ka-

patmaya çalışan patron altıncı aya yaklaşırken haftaiçi ve haftasonu mesaisi yapılması için işçileri zorluyor. 40-50 gün yıllık izin hakkı olan arkadaşlarımız izin konusunda sıkıntı çekerken izin almayı başaran arkadaşlarımız da maksimum bir hafta izin alabiliyorlar, geriye kalan izinler gene içerde kalıyor. Bu durumu düzeltmenin tek bir yolu var o da sendikalı olmak başka seçenek yoktur. Bu bozuk sistemi düzeltmek için gelin arkadaşlar hep beraber sendikaya üye olalım, örgütlenelim!

Manisa'dan bir metal işçisi

## Sözleşme, sendika, özgürlük için işçiler siyasete!

Merhaba yoldaşlar, Ben Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışan bir metal işçisiyim. Çalıştığım firmada sendika ilk sözleşmesini imzaladı. Ama sular hala durulmadı. İşçiler sözleşmeden memnun değil. İşveren maaşlarını kullanarak her fırsatı değerlendirip işçileri sendikaya karşı kıskırtmanın peşinde. İşçiler paramparça olmuş durumda. Her kafa dan bir ses çıkıyor. Bazı işçiler sendika değiştirmenin peşinde. İşveren baskı kurma peşinde. Bu şekilde de sendikal örgütlülüğümüzün zarar göreceği kesin. Bu gidişe bir çözüm bulmak için benim gibi işçilerin sendikaya daha sıkı sahip çıkması gerekecek. Sendikamızı da daha iyi sözleşmeler imzalamak üzere mücadeleye hazırlamamız gerekiyor. Bütün bunlardan ayrı olarak fabrikadaki bir kısım işçi ise başkanlık

peşinde. Biliyorsunuz ki ülkemizde başkanlık sevdalıları çoğunluk gibi görünüyor. Azıcık farkla! Başkanlık demişken bir yoldaşım demisti ki insanlar böyle dönemlerde politikleşiyorlar ve olan olduktan sonra bıçak gibi kesiliyor. İşçi kardeşlerimizin politika öngörüsü çok doğru çıktı. Artık kimse tek kelime etmiyor. Hatta etmeye kalkanı azarlıyorlar; "Kafamız şişti, kapat şu konuyu" diye. Ben bu kadar keskin bir şekilde konunun kapanabileceğini hayal edememişim. Ama çok iyi anladım ki fabrikalardaki işçiler işçilerden yana siyasete katılmadan bu ülkenin durumu iyi bir şekilde değişmeyecek. O yüzden durmak yok örgütlenmeye devam. Hoşçakalın kardeşlerim. Yaşasın Devrimci İşçi Partisi! Yaşasın örgütlü mücadelemiz! Yaşasın Atlen Yıldırım'ın anısı!

Manisa'dan bir metal işçisi

## 1 Mayıs tatil değil, mücadele günüdür



Ben Manisa'dan bir metal işçisiyim. Burada insanların içinde 1 Mayıs'ın ne anlama geldiğini bilmeyen o kadar insan var ki şaşırıyorum. Fabrikada tartışmaya girdiğimde insanlar 1 Mayıs'ın tatil olduğunu söylüyorlar. Halbuki o gün bizim ne istediğimizi söylememiz ve haykırmamız için. Birlikte alanlara çıkıp güçlü bir iradeyle tepkimizi ortaya koymamız gerektirdiğini söylemeye rağmen oradaki insanlar gülüp geçiyorlardı. Bunların olmaması için biz öncü

işçilere daha fazla iş düşüyor. Fabrikalarda çalışan diğer işçilere 1 Mayıs'ın biz işçileri iliklerine kadar sömüren, yaşama hakkı tanımayan patronlarla hesaplaşma günü olduğunu çok iyi anlatmalıyız. Evet, fabrikalarda karşılaşılmış olduğumuz sorunların cevabı çözümümüz toplamıdır. Biz öncü işçiler düşen görev dün den daha fazla anlatmaktadır. Sınıf kardeşlerimize bıkmadan usanmadan anlatmaktadır ve bir sonraki 1 Mayıs'a onları şimdiden hazırlamalıyız. Metal işçileri olarak 1

Mayıs'a çok daha güçlü katılmalıyız. Haykırmalıyız bizleri sömürönlere hesaplaşma gününün yakın olduğunu ve işte o zaman kutlayacağımız her 1 Mayıs biz işçiler için bayram olacaktır. O zaman bütün ülkelerin işçilerinin bayramını büyük sevinç ve coşkuyla kutlayacağız. Şimdi gelecek güzel günler için tüm ezilenlerin emeğiyle dünyayı güzelleştirenlerin tekrardan bayramını kutlarız. Ezilenlerin yönettiği bir dünya dileğiyle, hoşçakalın.



# Fabrikalardan haberler



## İstanbul Tuzla'dan bir Şişecam işçisi

### Gardı indirirsek yönetim saldırır



Merhaba ben Şişecam Tuzla işletmesinde çalışıyorum. Asgari ücret ile birlikte prim sistemi ile çalışıyoruz. Prim sistemi denilince ürettiğimiz ürün karşılığında artan bir maaş gibi düşünülebilir. Ancak burada işler pek öyle yürümüyor. Aksine ödül değil ceza sistemi olarak kullanılıyor. Yönetimin aldığı son karar ile artık doktordan rapor alsak da almasak da her şekilde maaşımızdaki primimizin tamamı

kesintiye uğruyor. Dolayısıyla sadece bir seferde çıkardığımız bir camla bile maaşımızı çıkararak “koskoca” fabrika, önce bizi taşeron çalıştırıp iş güvencesinden yoksun bırakıyor, daha sonra bununla da yetinmeyip kendi çalışma koşullarının kötülüğünden ileri gelen iş hastalıklarından rapor alınca da primimizden kesinti yapıyor. Anlayacağımız, eskiden bir ortama girerken herkes se yiyecek içecek ısmarlayan

Şişecam işçisi günü borçla zor kurtarır hale geldi. Ancak buna karşı hiç boş durmadık sendikalaşmaya başladık. Sendikamızın adını duyan yönetimin, bir taraftan kendince sert önlemler almaya çalışırken diğer yandan da 16 saat fazla mesai yapılmasının durdurulması gibi bazı koşullarını iyileştirmeye başladılar. Ancak biz ne zaman gardı indirsek yönetimin eskisinden daha çok bize saldıracağını da gayet iyi biliyoruz.

## İstanbul'dan bir turizm işçisi

### Otellerde doluluk oranı artıyor, işçinin krizi devam ediyor



Turizmdeki kriz patronlar için otellerdeki doluluk oranlarının artmasıyla birlikte biraz rahatladı. Peki ya işçi için de öyle mi?

Kriz zamanlarında işten çıkarılan ya da dolaylı yoldan baskı, mobbing veya mizansen bir uygulama ile kovulan işçilerin derdleri, sıkıntılı bir yana, işyerlerinde çalışmaya devam edip iş yükü çöğalen işçi için de aynı anlamı taşıyor mu diye sormaya gerek yok.

Çalıştığımız 42 katlı otelde akşam vardiyasında oda temizlik ve ihtiyaçlarına bakan sadece 2 işçi

var. Kan ter içinde işlerimizi yetiştirmek için molaya bile çıkamadığımız zamanlar oluyor, bunun yetmediği gibi mesai bitiminde ekstra mesaiye kalacağımızın haberi veriliyor. Zaten iş yükünün yüksek olduğunu bildiklerimize halde bize bunu reva görüyorlar.

Kriz zamanında elimizden alınan haklarımızı sorduğumuzda çalıştığımızı dua edin gibi emeğimizi hiçe sayan bir cevap ile karşılaşıyoruz. Yaptığın en ufak hatada hakarete uğramaya olası yüksek. İşlerin yoğun olduğu

dönemde yerli gelip 19 saat çalıştığımızda üzerimize titiyorlardı ama işler düşünce sanki krizin yarıcı gibi işçilerimiz gibi bize ekstra mesaiye kalacağımızın haberi veriliyor. Zaten iş yükünün yüksek olduğunu bildiklerimize halde bize bunu reva görüyorlar.

Bu iki yüzlülükleri ortadan kaldıranın yolu onlar gibi işçilerle birlikte hareket edip güçlü olmamızdır. Amiri müdürü hep birlikte üzerimize gelirken onların karşısına durabilecek bir gücü arkamıza almamızdır. Bu da bizi güvence veren sendikalarla olmalıdır.

## Antalya'dan bir turizm işçisi

### Turizmde istihdam sorunu

Çalıştığım otelde “İş-Kur İş Başı Eğitim Programı” uygulanıyor. Bu mesleği 9 yıldır yapmama rağmen, “kursiyer” görüldüyüm. Sigorta primlerim ödenmiyor, “kursiyer” olduğum için fazla mesai yaptırıldığı halde bu resmîyete dökmüyor. İş güvencem yok, sözleşmem dört aylık.

İşte, yukarıda okuduğunuz kısa tablo, “İstihdam Seferberliği” denilen şeyin, işçileri açısından tam olarak ne anlama geldiğini gösteriyor. Karın tokluğuna çalışmak zorunda bırakılmak, bir nevi açlıkla terbiye edilmek.

Tüm bunların yanı sıra, İş-Kur genel merkezinin aldığı bir karar geçen gün bize tebliğ edildi. Bu kararda, İş Başı Eğitim Programı kapsamında çalışan “kursiyerlerin” öğrenici olanlarından %25, işsizlik maaşı kullananlarından %50

oranında maaş kesintisi yapılacağı belirtiliyor. Neden böyle bir karar alındığına dair hiçbir bilgi yok...

İş değiştirme, iş seçme gibi özgürlüklerimizin olduğu söylenir hep. Antalya turizm işçileri için böyle bir özgürlük de fiilen ortadan kalmış durumda çünkü hangi otele giderseniz gidin size “kursiyer” olarak çalışmaktan başka bir yol bırakmıyorlar.

Turizmin kalbi Antalya'da kriz derinleştikçe işsizlik artıyor buna paralel istihdam adı altında sömürü katlanıyor. Bunun tam karşısında yaşayabilecek ücretin çok altında uzun saatler çalışan turizm işçisi yığınlarının birlikte hareket etme dürtüleri de kendini gösteriyor. Mücadele etmek, durumun bizim lehimize gelişmesi açısından belirleyici etken olacaktır.

## Antalya'dan bir turizm işçisi

### Turizmde değişen bir şey yok

Geçen sezon turizmde kriz vardı. Bugün turizmde kriz yok diyorlar ama kriz devam ediyormuş gibi davranıyorlar. Yine az işçiyi çok iş gördürmeye çalışıp bir de bütün işçiler sözde hükümetin “İstihdam Projesi” adı altında İş-Kur'dan işe alınıyor. Yani patron o işçiyi kaç ay İş-Kur'dan çalıştırırsa o dönem kazandığı bütün paracıbine kalıyor. Antalya'da sezon daha yeni başlamasına rağmen biz turizm işçilerinin sorunları da hemen peşinden başladı. Bütün kış sağ sola borç bırakarak geçirdik şimdi işe kısım yaptığımız borçları bile ödeyemeyecek koşullarda tekrar iş başı yaptık.

Normalde bir otelin üçte biri İş-Kur'lu olması gerekirken şu an tam tersi otelin üçte biri İş-Kur'suz olarak çalışıyor. İş-Kur'suz çalışanlar üçte biri de müdürler ve şefler oluşturuyor. Çünkü İş-Kur programı onlara teklif ediliyor. Biz işçilere olduğu gibi zorunlu değil. Bütün sorunlar sadece İş-Kur'la bitmiyor. İş-Kur asgari ücrete sigorta primleri yatırmadan çalıştırılmamıza göz yumarken bir hükümetin yeni çıkardığı “Bireysel Emeklilik Sistemiyle” maaşımızdan 100 TL kesinti yapılıyor. Hiç gelmeyecek olan emekliliğimiz için 100 TL para ödüyoruz. Bu

Bireysel Emeklilik Sistemini sadece İş-Kur üzerinden de değerlendirmeyelim. Her sezon altı ay çalışıp altı ay işsiz kalıyoruz. Beş sezon boyunca çalışan bir işçi ancak sigortasının 900 günlük yani bir işçi 5 yılda 3 yıllık bile sigorta primi oluramazken bugün belli hiç gelmeyecek emeklilik için her ay para kesmek istiyorlar. Bir de bunların yanında her gün daha çok gelen turizmin olağan baskıları var. Her gün ücretsiz fazla mesai yapıp haftalık izinlerimizi bile kullanamıyoruz. Maaş-borç bırakarak geçirdik şimdi işe kısım yaptığımız borçları bile ödeyemeyecek koşullarda tekrar iş başı yaptık.

Turizmde işçiler için aslında değişen bir şey yok. Sadece artarak gelen bir baskı var. Hükümet ya da patronların bizim durumumuzu düzeltmek yolunda hiçbir adım atmayacağını artık tam anlamıyla anlamış bulunuyoruz. Bu sorunların çözümü biz turizm işçilerinin beraber mücadelesiyle çözülebilir. Yani başımızda başka bir işçi arkadaşımızda baskı uygulanırken ona yapılan baskıya bizim de ses çıkarmamızla ancak turizm sorunları çözülebilir.

## 1 Mayıs'ın gösterdiği:

# Sosyalistlerin netliğe, işçi sınıfının birliğe ve bağımsızlığa ihtiyacı var!

1 Mayıs işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak Türkiye'nin dört bir yanında kutlandı. Kutlamaların yayınlığı ve katılımın kitleselliği işçi sınıfının Türkiye'nin geleceğine damgasını vuracak bir potansiyel taşıdığı göstergeci oldu. Öte yandan işçi sınıfının sendikal açıdan birliğini ve dayanışmasını güçlendirmek, siyasal olarak da sermayeden, devletten ve emperyalizmden bağımsızlığını sağlamak için katedilmesi gereken önemli mesafeler olduğunu gördük.

### Taksim 1 Mayıs alanıdır! Ancak 1 Mayıs Taksim değildir!

İstanbul her zaman 1 Mayıs'ın kalbi olmuştur. İşçi sınıfın kalbinin attığı yer, yasak da olsa açık da olsa her daim Taksim Meydanı'dır. Taksim bu yıl da sermayenin mütebittit iktidarı tarafından işçilere kapatıldı. Bunun üzerine kutlamalar kitlesel katılımın sağlanabilmesi için Bakırköy'de gerçekleştirildi. Bu tutumu eleştiren ve Taksim'de fiilen ısrarcı olmak gerektiğini söyleyen gruplar da oldu. Taksim Meydanı'nda kutlama yapmak isteyen gruplar polislin gayri meşru şiddetine maruz kaldılar ve 165 kişi gözaltına alındı.

Taksim'de fiilen 1 Mayıs kutlamakta ısrar eden grupların temel iddiası, şaibeli referanduma karşı sandıktaki HAYIR iradesini sokacağı taşıyan kitellerle Bakırköy'e tevceh emeyeceği ve bu enerjinin Taksim'e yöneltilmesi gerektiği yönündeydi. Bakırköy'deki 1 Mayıs mitinginde geçtiğimiz yıl çok aşan bir kitlesellik ve coşku vardı. Taksim işi yapılan yerler ise bu iradeyi ortaya koyanların beklendiği kitleselliğe ulaşamadı. Zira Taksim, bizzat bu yönelişini benimseyen gruplar tarafından bir kitle eylemi olarak değil devlet baskısına karşı kadrolara dayanan bir direniş şeklinde örgütlendi. Öyle ki örgütlerin çoğu düşük sayıda daha enerjik unsurların Taksim'e yönlendirirken taraftarlarını çevre illerdeki 1 Mayıs'lara ya da doğrudan Bakırköy'e yönlendirdiler. Bu tutum Taksim'e atfedilen merkezi önemle tutarlı değildi. Eğer Taksim sınıf mücadelesi açısından bu kadar merkezi bir önemdeyse o zaman bu iradeyi gösterenlerin tüm güçleriyle bu alana yönelmeleri gerekirdi. Oysa Taksim istibdadı karşı bir irade savışından ziyade solun içindeki bir tartışma ve sallaşmanın konusu oldu. Haliyle güçlerin taksimi de buna göre yapıldı. Ayrıca Taksim ve Bakırköy arasında siyasetten köklü bir ayrışmanın da olduğu söylenemez. Her iki alanda da temel siyasal söylem referandumdaki HAYIR iradesine sahip çıkmaya odaklanmıştı. Bu, elbette ki çok önemli bir gündem.



Ancak 1 Mayıs'ın bir YSK protestosuna indirgenmesi de bu, ister Taksim'e çıkan sokaklardaki direniş açısından isterse, Bakırköy'deki miting açısından olsun, doğru değildi.

Taksim'in 1 Mayıs alanı olduğu ve 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamanın meşruiyeti asla tartışılmaz. Ancak bunu gerçekleştirilememenin, işçi sınıfının diğer tüm hak ve özgürlükleri gibi, bir sınıf mücadelesi ve örgütlülük sorunu olduğu görülmelidir. Taksim iradesi sol içi tartışma ve rekabetin malzemesi değil, sınıf mücadelesinin bir hedefi olarak gündeme gelmelidir.

Diğer yandan devlet tarafından yasaklanan meydanlarda kutlama iradesi kadar izinli alanlarda yapılan mitinglerin polislin inisiyatifine terk edilmemesi de önemlidir. Oysa bu sene yapılan 1 Mayıs'lar da devletin polis aracılığıyla neredeyse tertip komiteliğine soyunduğuna tanık olduk. Arama noktalarında polislerin güvenlik sağlamadığımız, sansür kurulu edasıyla davrandığımız, pankartlara müdahale ettiğini gördük. Bu tür durumlar miting organizasyonunu üstlenen kurumların anlık zaafından kaynaklanırsa çözülebilir, bazı alanlarda oluşan inisiyatif boşlukları doldurulabilir ancak adım adım 1 Mayıs'ların kutlamasında icazetçi bir tutum hâkim olursa ve bu durum sirtadanlaşır sonuçları sadece siyaseten değil katılanların güvenliği açısından da telafi edilemez sorunlar doğuracaktır.

Ancak sorun sadece ortak metin değildi. 1 Mayıs meydanında anti-emperyalist sloganlar sadece DİP kortejinde yer alıyordu. Kıdem tazminatı, taşeron sömürüsü, işsizlik, kamu emekçilerinin iş güvencesi sorunları ise sadece ilgili sendikalar tarafından dile getirilmiş ama sol ve sosyalist yapıların hiçbirinin 1 Mayıs pankartlarında ve sloganlarında yer bulamamıştı. 1 Mayıs meydanı AKP iktidarına karşı güçlü bir karşı çıkışı yansıtmıyordu ve bu çok önemliydi. Ancak bu karşı çıkış bir sınıf perspektifi ve omurgasızdan yoksundu.

### 1 Mayıs'ta sınıfın acil gündem maddeleri, emperyalizme ve istibdadı karşı mücadele öne çıkmalıydı

Devrimci İşçi Partisi, işçi sınıfının acil sorunları olan kıdem tazminatının gaspı, taşeronluk, işsizlik, bireysel emeklilik soyunu, vampirlik fonu gibi konuların öne çıkması, emperyalizme karşı net bir duruşun sergilendiği ve tabii ki istibdadı karşı HAYIR diyen halk

iradesine sahip çıkan bir 1 Mayıs'ı savundu. Bu perspektifle Bakırköy mitinginde yer aldı ve kendi kortejinde pankartlarıyla, sloganlarıyla bu perspektifi öne çıkardı. Ne var ki DİP'in öne çıkardığı bu vurgular, 1 Mayıs'ın geneline hâkim olamadı.

Organizasyonun merkezinde yer alan DİSK, KESK, TMMOB ve TTB ile sol ve sosyalist yapıların neredeyse tamamı, anlaşma halinde, 1 Mayıs'ı bir YSK protestosuna indirgediler. 1 Mayıs'ın çağrı sloganı olarak “Hayır”ını da al gel” sloganını benimşediler. Ortak bildirilerde işçi sınıfının acil sorunlarına geçerken değindiler, Ortadoğu'nun can yakan tüm sorunlarının merkezinde yer alan emperyalizmi ve NATO'yu ise tamamen görmezden geldiler. Bu tutumun eleştirilmesi DİP, ortak bildiriden imzasını çektiğini açıkladı.

Ancak sorun sadece ortak metin değildi. 1 Mayıs meydanında anti-emperyalist sloganlar sadece DİP kortejinde yer alıyordu. Kıdem tazminatı, taşeron sömürüsü, işsizlik, kamu emekçilerinin iş güvencesi sorunları ise sadece ilgili sendikalar tarafından dile getirilmiş ama sol ve sosyalist yapıların hiçbirinin 1 Mayıs pankartlarında ve sloganlarında yer bulamamıştı. 1 Mayıs meydanı AKP iktidarına karşı güçlü bir karşı çıkışı yansıtmıyordu ve bu çok önemliydi. Ancak bu karşı çıkış bir sınıf perspektifi ve omurgasızdan yoksundu.

### Sorunlar dörtlünün mitingleriyle değil işçi sınıfının birliğiyle ve bağımsızlığıyla asılır

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin böyle bir sınıfsal omurgasızlık taşıyan bir duruşta bulunması, işsizlik, bireysel emeklilik soyunu, vampirlik fonu gibi konuların öne çıkması, emperyalizme karşı net bir duruşun sergilendiği ve tabii ki istibdadı karşı HAYIR diyen halk

ifade ile iktidara karşı muhalif konumdaki unsurları sınıfın geri kalan kısmından tecrit ediyor.

Bu anlamda Türk-İş'in tek başına Tandoğan'da miting düzenlemesi kimseyi memnun etmemeli. Türk-İş, DİSK, Hak-İş ve KESK'in birlikte 1 Mayıs'lar düzenlediği, hatta zaman zaman birlikte “Taksim” dediği günlerden bugünlere gelmemiz bir ilerleme, mücadelele işbirlikçiliğin ilerici şekilinde sallaşmasını değil sınıfın daha fazla bölünmesini ve zayıflamasını ifade ediyor.

Söz gelimi Ankara Tandoğan'da işçi ve emekçilerin sendikalarıyla birlikte gösterdikleri katılım, dörtlünün ve solun başını çektiği Ankara Kolej meydanından da Bakırköy'den de daha çok işçiyi bir araya getirdi. Türk-İş'in gücü göz önüne alındığında katılım düşüktü (yaklaşık 3bin kişi), ama işçi katılımı diğerlerine göre yüksekti. Ancak bu alanda da sanki kıdem tazminatını uzaylılar gasp etmek istiyormuş, bireysel emeklilik soyunu, özelleştirme, taşeronlaştırma faili meçhul vakalar gibi bir hava var. Bürokratlar esip güçlüyor ama muhatap belli değil. AKP iktidarının işçi düşmanı politikalarına karşı muhalefet yok, iktidara dilekçe vermek var. Hatta daha da öteye gidilerek denebilir ki, bu 1 Mayıs'ta Türk-İş bürokrasisi AKP'nin genel politikasına arka çıkma yönünde önemli bir adım atmış bulunuyor.

Son yıllarda adil haline getirilen, bu yıl Hak-İş'in Erzurum'da, Memur-Sen'in Kütahya'da sergilediği tiyatrolara da 1 Mayıs kutlaması demek olanaksız. AKP'nin iş ve kamu çalışanı bürolarına dönüşen bu sendikalar 1 Mayıs'ları da AKP mitinglerine çeviriyor. Bu mitinglerde taşeron işçisine edilen zulmün hesabı sorulmuyor, yüz binleri işinden eden OHAL'e ve KHK'lara karşı kılmıyor, işçilerine dörtlünün tutumu giderek mücadeleciliğe ya da daha doğru bir

vaatleri dinletiriliyor.

### İşçi kardeşini al da gel!

Ancak bu rezillikler solun ve sosyalistlerin üzerindeki sorumluluğu ortadan kaldırmıyor. Sosyalistlerin görevi kendi çalıp kendi söylediği alanlara hapsolmak, sınıf kardeşlerini de sarı sendikacıların propagandasına terk etmek değildir. Kıdem tazminatının gaspı, bireysel emeklilik soyunu, açık sınırnın altındaki asgari ücret sadece HAYIR oyu veren işçilerin sorunu değil, grevleri yasaklanan işçiler de sadece solcular değil. Sermaye ve onun iktidarı sınıfa saldıranın ayrı yapmıyor. O halde mücadelede de birlik gerek. Doğru tutum birlik ve beraberlik çağrısını yapmak, ortak 1 Mayıs'lar düzenlemektir. Sınıfı tüm örgütleriyle birlikte yan yana getirmek. Sarı sendikacılara, sermaye işbirlikçilerine, iktidar yandaşlarına göre yüksekti. Ancak bu alanda da sanki kıdem tazminatını uzaylılar gasp etmek istiyormuş, bireysel emeklilik soyunu, özelleştirme, taşeronlaştırma faili meçhul vakalar gibi bir hava var. Bürokratlar esip güçlüyor ama muhatap belli değil. AKP iktidarının işçi düşmanı politikalarına karşı muhalefet yok, iktidara dilekçe vermek var. Hatta daha da öteye gidilerek denebilir ki, bu 1 Mayıs'ta Türk-İş bürokrasisi AKP'nin genel politikasına arka çıkma yönünde önemli bir adım atmış bulunuyor.

### Sermayeden, iktidardan ve emperyalizmden bağımsız, birleşik ve kitlesel 1 Mayıs'lar gerek

Taksim tüm işçi sınıfının hakkı ve özlemidir. Bu 1 Mayıs'tan sonra gelecek yıl Taksim talebini çok daha önceden ve planlı şekilde gündemleştirmek gerektiğini savunanlar çoğunlukta. Bu doğru bir tutum elbette. Ancak tüm bir yıl Taksim için çalışmak kadar tüm sendikaları ve işçi sınıfını acil talepleri etrafında birleştirecek 1 Mayıs'lar için mücadele etmek gerektiği de ortada. Sermayeden, devletten, iktidardan ve emperyalizmden bağımsız, birleşik ve kitlesel 1 Mayıs'lar için mücadeleye devam!







## DİP Merkez Komitesi bildirisi:

# Ne istibdad ne darbe! Zincirsiz kurucu meclis!

Referandum sonrasında karşı karşıya olduğumuz tablo sermaye ve emperyalizm tarafından zincire vurulmuş bir Türkiye tablosudur. Referandum sonrasında tecelli etmiş bir milli irade yoktur. Milli iradenin zincire vurulması söz konusudur. Sandıktan siyasi kriz çıkmıştır. Sermaye ve emperyalizm bu krizi kendi çıkarlarını dayatmak için değerlendirmektedir. Erdoğan ve AKP'nin istibdad cephesine de onun karşısındaki burjuva muhalefetine de kendi programını dayatmaktadır.

Erdoğan ve AKP'nin Türkiye'ye dayattığı gelecek Cumhuriyetronluğu'dur. Bu gelecekte işçi ve emekçiye hürriyet yoktur, sermayenin ve emperyalizmin çıkarlarına göre dizayn edilmiş bir istibdad vardır. Erdoğan ve AKP'nin karşısındaki burjuva seçenекler de farklı bir gelecek vaat etmiyor. 2019'u bekleyelim, Erdoğan'ın karşısına güçlü bir aday çıkaralım diyenler zincirlenmiş Türkiye'nin başına Abdullah Gül ya da Meral Akşener gibi sermaye ve emperyalizm yanlısı bekleçiler dikmenin peşinde. Bu cephe, siyasi kriz derinleşirse NATO'cu bir askerî darbe seçeneğini de hazırda tutuyor. Kendini hayır cephesinin şampiyonu ilan eden CHP ise Erdoğan'ın ve AKP'nin istibdadından daha çok halkın zincirlerini kurmasından korkuyor. Bu gerici seçenекlerden hiçbirisi Türkiye'nin emekçi halkına ve ezilenlere eşitlik, adalet ve hürriyet vaat etmiyor.

Emekçi halkın, kardeş kavgasını körtükleyip ulusu paramparça edenleri, sermayenin ve emperyalizmin çıkarını güdüp kendi iradesine zincir vuranları şikâyet edeceği bir yargı yoktur. 1920'de Milli Mücadelenin kurduğu TBMM'nin yerinde ise yellere esiyor. Bırakın halkın derdine derman olmayı, Ankara'da içi boş bir binaya dönüşen meclisin 1908'in Meclis-i Mebusan'ı kadar bile hükmü yok artık.

Bugün Türkiye'de eli sopalı parlamentarizmin, parlamentarizmi gitmiştir. Sermaye düzeninin partilerinin iç kavgası, emekçi halkın sırtına vurulacak sopayı ele alma kavgasıdır. Bu yüzden toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan emekçi halk hürriyete giden yolu kendi bileğinin gücüyle, dişleriyle tırnaklarıyla açmak zorunda. Sırtında kambur olarak taşıdığı düzen partilerinin atmak zorunda. Paramparça olmanın eşğindedeki ulusu yeniden birleştirmek için ileri atılmak, vazife almak zorunda.

Tarihte devrimlerle elde edilmiş demokratik mevziler, sermaye ve emperyalizm tarafından zapt edilmişse bu mevziler emekçi halkın devrimci seferberliği ile yeniden kurulmak zorunda. Türkiye'yi Abdullah Güller, Meral Akşenerler, Tayyip Erdoğanlar ya da NATO generalleri arasında ter-

cih yapmaya zorlayan çürümüş düzenin çarkları arasında kaybolmak bir kader değildir. Fabrikadan, tarladan, mahalleden, okuldan başlayarak halkın zincirlerini kurdığı, tüm partilerin, partileşmemiş siyasi inisiyatiflerin, emekçi halkın mücadele içinde oluşturduğu öz örgütlenmelerin katılacağı, paranın, polisin, korucunun, aşiret reisinin değil emekçi halkın denetiminde, barajsız özgür seçimlerle oluşturulacak bir kurucu meclis tek çıkar yoldur. Türkiye'nin tarihindeki kurucu meclisler 1908 ve 1920'de, Hürriyet devrimi ile ve Milli Mücadele ile kurulmuştur. 2017'de zincirsiz bir kurucu meclise gidecek devrimci mücadelede ulusa önderlik edecek olan ise ezilen halklarla birlik ve kardeşlik içindeki Türkiye işçi sınıfı olacaktır.

### İstibdad cephesi kaybetmiştir ama henüz halk kazanmış değildir

Yüksek Seçim Kurulu (YSK) mühürsüz oyların geçerli sayılacağına dair tutumuyla kanunu açıkça çiğnemiştir. Bu yasa dışılık başta Kürt illeri olmak üzere açık oy gizli sayım yapıldığına dair görüntülerle, herhangi bir yaptırımla karşılaşmamacığı, tam tersine iktidar tarafından mükâfatlandırılacağıni düşünerek girdiği kabinde silah gösterirken veya arabasında evet mührü ve pusulasıyla toplu şekilde "evet"e mühür basarken fotoğraflarını, videolarını çektiiren insanlarla birlikte değerlendirilmelidir. Buna benzer sayısız vaka referandumun meşruiyetini toptan ortadan kaldırmıştır. Elbette ki bu noktaya anayasaya aykırı şekilde açık oylama yapılan TBMM'den başlayarak devletin parasının "evet"e harcandığı, sopsasının ise "hayır"ın üzerinden ek-sik edilmediği, OHAL rejimi altındaki bir propaganda sürecinden geçerek geldik. Öncesinde, sırasında ve sonrasında yaşananların ışığında, bu referandum tarih ve toplum nezdinde meşruiyetten yoksundur.

Tüm bunlar ortada iken "atı alan Üsküdar"ı geçti" oldubittisiyle referandum sonuçları halka dayatılmak istenmektedir. Oysa referandum olmuş ancak bitmemiştir. Hukuki süreç giden yolu kendi bileğinin gücüyle, dişleriyle tırnaklarıyla açmak zorunda. Sırtında kambur olarak taşıdığı düzen partilerinin atmak zorunda. Paramparça olmanın eşğindedeki ulusu yeniden birleştirmek için ileri atılmak, vazife almak zorunda.

vaşdır. Sandıklar açıldıktan sonra bu oylara sahip çıkmak ise sadece oyuna değil ülkesine ve geleceğine sahip çıkan halkın istibdadı karşı direnişidir.

Hayırın gücü büyük kentlerden geliyor. İşçi kentlerinden geliyor. Köylülerin daha üretken ve modern kesimlerinden geliyor. Kentlerin, işçi sınıfının Türkiye'si, kırsal Türkiye'nin kışkaçında kalmıştır.

Referandumun hukuki sonuçları değil ama siyasi sonucu kesinleşmiştir. İstibdad cephesi halkın haklı direnişi karşısında kaybetmiştir.

Ancak istibdadın siyasi mağlubiyeti henüz halkın zaferi mânâsına gelmemektedir. Bu anlamda, 16 Nisan referandumunun kesinleşen bir diğer sonucu da siyasi krizdir. Erdoğan ve AKP, 17 Nisan itibarıyla karşısında yönetilemez bir ülke bulmuştur. Türkiye yıllarca sürececek bir rejim krizi ile karşı karşıyadır. Üzerine zorla giydirilmiş bir deli gömleği gibi gayrimuhtemel olan Anayasa Mahkemesi (AYM) ise anayasaya aykırılığı açık olan OHAL KHK'larını yetkisi olmadığına öne sürüp görülmeyerek zaten fiilen kendi kendini lağvetmiş durumdadır. Bu KHK'ların arasında, salt örnek diye verelim, daha önce Anayasa Mahkemesi'nin iptal ettiği grev yasaklarının olduğu gibi geri getirildiği maddeler de, YSK'nın tek yanlı yayın yapan medya kuruluşlarına ceza verme yetkisinin kaldırılması da vardır. Oysa yürürlükteki anayasa OHAL'in ilanyla ilgili olmayan KHK çıkarılmasını yasaklamaktadır. Anayasaya aykırılığın denetimi de Anayasa Mahkemesi'nin görevidir.

Devrimci İşçi Partisi, daha önce Anayasa Mahkemesi Başkanı Zühtü Arslan'ın, Fethullah Gülen cemaatinin yuvası olduğu için kapatılan Polis Akademisi'nin eski başkanı olmasıyla dolayısıyla Erdoğan-AKP aleyhine tek bir karar dahi alamayacak şekilde rehlin alınmış olduğunu gündeme getirmişti. Bu anlamda Zühtü Arslan'ın, tam da referandum sonuçları üzerinde kıyamet kopmuşken ve YSK kararlarını AYM'ye götürüleceği tartışılırken kaybettığı 7 Haziran seçimleri ise 1 Kasım hayalet seçimiyle sonuçlanmıştır. Hakim sınıfların kendi arasındaki iktidar kavgasının yıllar sonunda gelip dayandığı yer de 15 Temmuz'da yaşanan darbe girişimi olmuştur. Dünya on yıldır dimmeyen büyük bir ekonomik kriz yangınında kavrulurken Türkiye de içinden geçtiği siyasal buhranın katkısıyla gizliden gizliye bir ekonomik krizin pençesinde kıvrılıyor. Ortadoğu tam bir ateş çemberine dönmüş durumda, kalkan diye bahsedilen Kürtlerin Kobani serhildanı, işsizlik ve pahalılıktan beli bükülen işçi sınıfının her an bir volkan gibi patlamaya hazır ruh hali eklennelidir. Bu kadar büyük basınçlar altında, en cılız biçimi altında dahi olsa demokra-

si, emekçilerin kanını emen düzen için taşınamaz bir yük haline gelmiştir.

### Yargı ve parlamento yok hükmündedir!

Türkiye'de bugüne kadar varlığını sürdürmekte olan eli sopalı parlamentoter rejim artık mevcudiyetini yitirmiş durumdadır. Parlamentarizm tüm kurum ve yapılarıyla büyük ölçüde ortadan kalkmaktadır. Yasa yapmakla görevli Meclis'in çıkardığı kanunun YSK tarafından tanınmadığı bir durumda parlamentonun hiçbir hükmü kalmamış demektir. YSK'nın kararına itiraz için gidilecek merci olması muhtemel olan Anayasa Mahkemesi (AYM) ise anayasaya aykırılığı açık olan OHAL KHK'larını yetkisi olmadığına öne sürüp görülmeyerek zaten fiilen kendi kendini lağvetmiş durumdadır. Bu KHK'ların arasında, salt örnek diye verelim, daha önce Anayasa Mahkemesi'nin iptal ettiği grev yasaklarının olduğu gibi geri getirildiği maddeler de, YSK'nın tek yanlı yayın yapan medya kuruluşlarına ceza verme yetkisinin kaldırılması da vardır. Oysa yürürlükteki anayasa OHAL'in ilanyla ilgili olmayan KHK çıkarılmasını yasaklamaktadır. Anayasaya aykırılığın denetimi de Anayasa Mahkemesi'nin görevidir.

Devrimci İşçi Partisi, daha önce Anayasa Mahkemesi Başkanı Zühtü Arslan'ın, Fethullah Gülen cemaatinin yuvası olduğu için kapatılan Polis Akademisi'nin eski başkanı olmasıyla dolayısıyla Erdoğan-AKP aleyhine tek bir karar dahi alamayacak şekilde rehlin alınmış olduğunu gündeme getirmişti. Bu anlamda Zühtü Arslan'ın, tam da referandum sonuçları üzerinde kıyamet kopmuşken ve YSK kararlarını AYM'ye götürüleceği tartışılırken kaybettığı 7 Haziran seçimleri ise 1 Kasım hayalet seçimiyle sonuçlanmıştır. Hakim sınıfların kendi arasındaki iktidar kavgasının yıllar sonunda gelip dayandığı yer de 15 Temmuz'da yaşanan darbe girişimi olmuştur. Dünya on yıldır dimmeyen büyük bir ekonomik kriz yangınında kavrulurken Türkiye de içinden geçtiği siyasal buhranın katkısıyla gizliden gizliye bir ekonomik krizin pençesinde kıvrılıyor. Ortadoğu tam bir ateş çemberine dönmüş durumda, kalkan diye bahsedilen Kürtlerin Kobani serhildanı, işsizlik ve pahalılıktan beli bükülen işçi sınıfının her an bir volkan gibi patlamaya hazır ruh hali eklennelidir. Bu kadar büyük basınçlar altında, en cılız biçimi altında dahi olsa demokra-

si, emekçilerin kanını emen düzen için taşınamaz bir yük haline gelmiştir.

### TÜSIAD muhturası, diktatörlüğün programıdır

Sopa kimin elinde olursa olsun bu sopanın nereye vuracağını büyük burjuvazi ve emperyalizm tayin edecektir. Siyasi krizin aktörlerinin hiçbirisi kendine has bir program uygulayabilecek, kendi siyasi önceliklerini dayatabilecek güce sahip değildir. İstibdad cephesi bölünmüş şekilde girdiği referandum sürecinden paramparça çıkmıştır. Erdoğan'ın etrafındaki danışmanlar, Davutoğlu taraftarları, Abdullah Gül ve çevresi, açıkça Amerika yanlıları, AKP etrafındaki İslamcı gruplar hepsi birbirine düşmüş durumdadır. Herkes birbirini suçlamak, rakip gördüğü grubu tasfiye etmesi için Erdoğan'a dilekçeler yollamaktadır.

Erdoğan ve AKP'ye başkanlık referandumunu açan Devlet Bahçeli önderliğindeki MHP siyasetin iflas etmiştir. Halâ Erdoğan'a ve AKP'ye desteğini sürdürüyor olsa da bu desteğin hükmü kalmamıştır. Bu haliyle istibdad cephesi kendi öz gücüyle ilerleye doğru atılabilecek durumda değildir. Daha önce onlarla ne kadar karşı karşıya gelmiş olursa olsun, içeride TÜSIAD'a, dışarıda ABD emperyalizmine ve NATO'ya yaslanmak zorundadır.

Şayet bir darbe gerçekleşecek olursa bunun faili olacak olan ordu ise 15 Temmuz sonrasında tutuklamalar dolayısıyla ağır kan kaybetmenin yanı sıra, ne güçlü bir toplumsal meşruiyete sahiptir, ne de iç bütünlüğünü sağlayabilmiş durumdadır. Ordunun içinde adeta bir cunta enfasyonu olduğu sezilmektedir. Hatta bu doğrultuda haberler basına kadar yansımaktadır.

Bir darbeye ya da farklı biçimler aldan... Yani o da rehlin. CHP'nin referandum sonucunun kesinleştirilmesine karşı başvurduğu Danıştay Başkanı Zerrin Güngör'ü ise Erdoğan karşısında çubbesinin olmayan düğmelerini iliklemeye çalışmasıyla hatırlıyoruz. Tüm bu isimlerin hepsinin bir arada kemeyen Kürtlerin Kobani serhildanı, işsizlik ve pahalılıktan beli bükülen işçi sınıfının her an bir volkan gibi patlamaya hazır ruh hali eklennelidir. Bu kadar büyük basınçlar altında, en cılız biçimi altında dahi olsa demokra-

si, emekçilerin kanını emen düzen için taşınamaz bir yük haline gelmiştir.



gerekse olası bir askerî diktatörlüğe program biçmiştir. Bu programın iki ayağı vardır: Birinci ayak esneklik adı altında başta kıdem tazminatı olmak üzere işçi sınıfının tüm kazanmış haklarını gasp etmek, yapısal reformlar kod adıyla toplumun tüm kaynaklarının sermayenin hizmetine sunulacağı bir özelleştirme taarruzu başlatılmaktadır. İkinci ayak ise "NATO üyesi Avrupalı ülke" tanımlaması ile Ortadoğu'da ABD'nin askerî olmak, İsrail'in güvenliğine öncelik vermek ve AB başta olmak üzere Batı emperyalizmi ile bütünleşme stratejisini benimsemektir.

AKP yargıyı "FETÖ'cülük" ile rehin almışken, ABD de kendi elinde yolsuzluklar kralı Rıza Sarraf'ı ve Halk Bankası Genel Müdür Yardımcısı'nı tutuyor. Devrimci İşçi Partisi, Sarraf tutuklanıp tutuklanmaz bunun bir rehine operasyonu olduğu teşhisini koymuş, ABD'nin Erdoğan ve AKP'yi bununla kendi istediği politikalara çekmeye çalışacağını ifade etmişti. Şimdi Erdoğan'ın hareket geçirdiği eski New York Belediye Başkanı Rudolph Giuliani, mahkeme meseleyi tam da böyle koymuştur. Bakmayın Erdoğan'ın her mitinginde eliyele "Rabia" işaretini yapmasına. AKP'nin ABD ve TÜSIAD karşısında manevra alanı son derecede zayıflamıştır.

Büyüme tamamen dış borca ve sıcak paraya dayalı biçimde sağlanmıştır. Özel sektörün yüz milyarlarca dolar dış borcu, devletin yüz milyarlarca dolar teminatı ödenecekleri günü bekliyor. Otoyollar, köprüler devlet güvencesi altında yabancı ortaklı müteahhit şirketleri için gegen-geçmeyen araba başına para bastyor. Memleketin tüm birikimiyle Varlık Fonu'na devredilmiş durumda. AB, ABD ve Körfez sermayesi getirdikleri sıcak para ellerinde, bir yandan akbaba gibi yağma için sırada beklerken bir yandan da iç ve dış politikada ülkenin boynuna zincir vurmaya kalkıyorlar.

Türkiye'nin en stratejik kuruluşu Tüpraş, Koç Holding ve yabancı ortaklarına satılmışken, KİT'lerden devlet bankalarına satılmadık kuruluş kalmamışken, Gümrük Birliği ile dış ticaret yabancı sermayenin insafına terk edilmişken, halk hangisi sandıkta kime oy atarsa atarsın kazanan hep büyük patronlar, bankalar ve para babaları olmaktadır. Halkın iradesi sermayenin boyunduruğu altındadır.

Grev hakkı yürütme organının iki dudağı arasından çıkacak yasaklama kararına bağlıyken, kıdem tazminatında taşeron sorununa kadar her şey KHK'lara bile konu yapılabilecekken, işçi sınıfının elleri kolları zincirle bağlanmıştır demektir.

Her an işten atılma, sürülme tehdidi altında yaşayan öğretmeninden vergi memuruna, yargı mensubundan sağlıkçısına kamu çalışanları halka değil iktidar partisine ve giderek tek adama kul olmaya zorlandığında, biat etmeyene 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'ndaki iş güvencesi tasfiye edilerek sopa gösterildiğinde, aslında tüm millete istibdadın tebaası olmak dayatılmış olmaktadır.

Kronik işsizlik, enfasyon ve döviz kurlarındaki artış sebebiyle bir türlü iki yakası bir araya gelmeyen emekçiler sürekli borç batağına mahkûm edilmiş durumda. Borç yığının kamçı değil işçinin sesini çıkarmasını engelleyen pragandır. İşsizlik kaygısı yüzünden emekçi, patronu ne emrederse, iktidar ne dilerse onları yapmaya mecbur edilmiş durumdadır.

16 Nisan'da bir kez daha görüldü ki ağanın, aşiretin olduğu yerde halkın iradesi yoktur. Aşiretlerin mensupları adına "evet" oyu vereceğini açıklaması ve ardından devletin gözü önünde toplu şekilde kullanılan oylar sonuçlara büyük etki etmiştir. Ağaların, aşiretlerin etkin olduğu yerlerde evet oyları katlanmıştır. Köylüye varulmuş ağalık ve aşiret prangası tüm ulusa vurulmuş bir zincirdir.

Yine Kürdün esareti aynı zamanda Türkün boynuna vurulan zincir olmuştur. AKP, MHP ve CHP'nin oylarıyla kaldırılan dokunulmazlıklar sonucunda Demirtaş ve Yüksekdağ dâhil 13 HDP'li milletvekili tutuklanmış aynı furya içerisinde 27 il ve 84 ilçe eş başkanı, 750'yi aşkın yöneticisi ve 85 belediye başkanı içeri atılmıştır. Meydan ağalara, aşiretlere, Hizbullah'a, Hüda-Par'a kalmış, sonuçta o meydana sadece Kürtlerin değil Türklerin de iradesi boğulmuştur.

Her an işten atılma, sürülme tehdidi altında yaşayan öğretmeninden vergi memuruna, yargı mensubundan sağlıkçısına kamu çalışanları halka değil iktidar partisine ve giderek tek adama kul olmaya zorlandığında, biat etmeyene 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'ndaki iş güvencesi tasfiye edilerek sopa gösterildiğinde, aslında tüm millete istibdadın tebaası olmak dayatılmış olmaktadır.

Kronik işsizlik, enfasyon ve döviz kurlarındaki artış sebebiyle bir türlü iki yakası bir araya gelmeyen emekçiler sürekli borç batağına mahkûm edilmiş durumda. Borç yığının kamçı değil işçinin sesini çıkarmasını engelleyen pragandır. İşsizlik kaygısı yüzünden emekçi, patronu ne emrederse, iktidar ne dilerse onları yapmaya mecbur edilmiş durumdadır.

16 Nisan'da bir kez daha görüldü ki ağanın, aşiretin olduğu yerde halkın iradesi yoktur. Aşiretlerin mensupları adına "evet" oyu vereceğini açıklaması ve ardından devletin gözü önünde toplu şekilde kullanılan oylar sonuçlara büyük etki etmiştir. Ağaların, aşiretlerin etkin olduğu yerlerde evet oyları katlanmıştır. Köylüye varulmuş ağalık ve aşiret prangası tüm ulusa vurulmuş bir zincirdir.

Yine Kürdün esareti aynı zamanda Türkün boynuna vurulan zincir olmuştur. AKP, MHP ve CHP'nin oylarıyla kaldırılan dokunulmazlıklar sonucunda Demirtaş ve Yüksekdağ dâhil 13 HDP'li milletvekili tutuklanmış aynı furya içerisinde 27 il ve 84 ilçe eş başkanı, 750'yi aşkın yöneticisi ve 85 belediye başkanı içeri atılmıştır. Meydan ağalara, aşiretlere, Hizbullah'a, Hüda-Par'a kalmış, sonuçta o meydana sadece Kürtlerin değil Türklerin de iradesi boğulmuştur.

### Yüzde 99'u seferber edelim! Zincirsiz kurucu meclis için ilerli!

Türkiye bu zincirlerden kurtulmadan emekçi halkın hiçbir sorunu çözümü kavuşamaz. Tam tersine yaşanan sorunlara yeni ve daha büyük sorunlar eklenir. Emperyalizm ve sermaye zincire vurulmuş halka hem ekonomik

krizin hem savaşların acı faturasını ödetecektir. Ya istibdad ya da darbe yoluyla bunu yapacaktır.

Biz ise "ne istibdad, ne darbe!" diyoruz. İkiisi de halkın ve tarihin nezdinde gayrimeşrudur. Tek meşru seçenek halkın iradesi üzerindeki zincirlerin kırıldığı bir ortamda doğabilir. Halkın zincirsiz iradesi ise ancak bütün millete istibdadın tebaası olmak dayatılmış olmaktadır.

Kronik işsizlik, enfasyon ve döviz kurlarındaki artış sebebiyle bir türlü iki yakası bir araya gelmeyen emekçiler sürekli borç batağına mahkûm edilmiş durumda. Borç yığının kamçı değil işçinin sesini çıkarmasını engelleyen pragandır. İşsizlik kaygısı yüzünden emekçi, patronu ne emrederse, iktidar ne dilerse onları yapmaya mecbur edilmiş durumdadır.

16 Nisan'da bir kez daha görüldü ki ağanın, aşiretin olduğu yerde halkın iradesi yoktur. Aşiretlerin mensupları adına "evet" oyu vereceğini açıklaması ve ardından devletin gözü önünde toplu şekilde kullanılan oylar sonuçlara büyük etki etmiştir. Ağaların, aşiretlerin etkin olduğu yerlerde evet oyları katlanmıştır. Köylüye varulmuş ağalık ve aşiret prangası tüm ulusa vurulmuş bir zincirdir.

Yine Kürdün esareti aynı zamanda Türkün boynuna vurulan zincir olmuştur. AKP, MHP ve CHP'nin oylarıyla kaldırılan dokunulmazlıklar sonucunda Demirtaş ve Yüksekdağ dâhil 13 HDP'li milletvekili tutuklanmış aynı furya içerisinde 27 il ve 84 ilçe eş başkanı, 750'yi aşkın yöneticisi ve 85 belediye başkanı içeri atılmıştır. Meydan ağalara, aşiretlere, Hizbullah'a, Hüda-Par'a kalmış, sonuçta o meydana sadece Kürtlerin değil Türklerin de iradesi boğulmuştur.

Emekçi halkın iradesini egemen kılmak, bu egemenliği bağlayan tüm zincirleri kırmak için derhal kimi ek tedbirler alınmalıdır. Aksi takdirde oluşturulacak kurucu meclisin kurma yetkisi de kurma gücü de sınırlı olacaktır. Bu durumda, ya yine yüzde 1'in yüzde 99 üzerinde hakimiyeti yeni bir biçimiyle tesis edilmiş olacaktır ya da emekçi halkın hiçbir gerçek sorununu çözme kudreti olmayan bir toplum ortaya çıkacaktır. Artık çıkmaz sokaklarda kaybolma lüksümüz yok.

İşçi sınıfı her fabrikada, her işyerinde kendi zincirsiz referandum sandıklarını kurmalı, sendikasını seçmeli, gerektiğinde yenisini kurmalı, örgütlenmeli ve halkın iradesi üzerinde sermayenin gölge etmesine müsaade etmemelidir.

Kamü emekçileri daha fazla örgütlenmeli, haklılığında, meşruluğundan ve hizmet üretiminden gelen gücünü kullanmalı, zorba iktidarın tahakkümüne karşı emekçi halkın sesi olmalıdır.

Türkiye'nin kavgası eğitimlinin eğitimsizle kavgası değildir. Yoksul köylünün ağanın boyunduruğundan, üniversite öğrencisinin YÖK'ün sultasından kurtulmak için verdiği mücadele aynı oranda haklıdır ve ortak bir davanın parçasıdır.

Kürdün eşitlik talebine tüm emekçi halk sahip çıkmalıdır. Savaş politikaları ve emperyalist güdümlü açılımlar Türk ve Kürt halkının iradesine vurulmuş zincirlerdir. Kürtlerle barış emperyalizmle savaş gerçek çözümün anahtarıdır.

İktidardan Trump'tan, muhalefetin Merkel'den medet umduğu emperyalist güdümlü kayıtkı kavgasının yerini tüm emekçi halkın emperyalizme karşı seferberliği almalıdır. İçirlik ve diğer emperyalist üsler kapatılmalı, Türkiye NATO'dan ve Gümrük Birliği'nden çıkmalı, İsrail ile tüm ilişkileri kesmelidir.

Diş borç tamamen reddedilmelidir. Köprüler, otoyollar, şehir hastaneleri, kimin elindeyse onun düdüğünü çalan özel eğitim kurumları derhal bedelsiz olarak kamulaştırılmalıdır.

Bankaların, sigorta şirketlerinin halkı soyduğu yeter hepsi kamulaştırılmalıdır. Emekçilerin bir türlü geçincecek düzeye ulaşmayan ücretler yüzünden mahkûm oldukları borçlar silinmelidir.

Ücretler yoksulluk sınırının üzerine yükseltilmelidir. Pahalılığı engellemek için aracıların, komisyoncuların piyasa hakimiyetine son verilmelidir. 6 saat iş günü ile var olan işler bölüş-türülmeli ve işsizlik tarihten silinmelidir.

Sermayeye ve emperyalizme karşı yüzde 99'un seferberliği edilirse kardeş kavgasının, dışarıda emperyalist savaşlara asker olmanın tek ilacıdır. İstibdadı yenecek, darbeyi engelleyecek tek güç bu seferberlikle açığa çıkabilir. Böyle bir seferberliğin somut ve meşru siyasi hedefi zincirsiz bir kurucu meclis olacaktır. Ama zincirler kalkınca, sermayenin istibdadının yerine işçi sınıfının emekçiler ve ezilenlerle birlikte kendi iktidarını kurmasının da yolu açılabacaktır.



# Gençlik mücadelesi



## Gençliğin coşkusu 1 Mayıs alanlarında

Biliniyor ki kıdem tazminatı gaspı, zorunlu BES gibi patronların binbir çeşit ayak oyunu belki de en çok geleceği belirsiz olan genç işçileri alakadar etmekte. Ekonomik kısmı bir kenara bırakalım. Sermayenin ilkeyi içine sokmakta olduğu savaşın faturası da gençlere, genç işçilere kesilecektir. Bu sebeple, sermayenin savaşına asker, patronlara köle olmak istemeyen genç işçiler alanların çoğunu oluşturdu.

### Öğrenciler sahinde, işçinin yanında!

TÜİK'in güncel verilerine göre genç işsizlik %20'yi aşmış durumda ve her geçen yıl artmakta. Üniversite öğrencileri ise gelecekteki geleceksizliği görüyor. Birçoğu mezun olduktan sonra kamu emekçisi olarak istihdam edilecek. Fakat kamu emekçisinin

iş güvencesini kapsayan 657'ye de göz dikilmiş durumda. Öğrenciler farkında ki yarının mücadelesi bugünden başlıyor.

### Ne kazandıysak alanlarda kazandık

OHAL şartlarında kutladığımız 1 Mayıs'ta sesimizi yükselttik. Buradan aldığımız enerjiyi bütün bir yıla yaymak ve günbegün patronlara ve istibdada karşı mücadeleimize aktarmak bir görev niteliği kazanmıştır. Kıdem tazminatının gaspına, kamu emekçisinin iş güvencesine göz dikilmesine, hocalarımızın hukuksuzluklarla ihraç edilmesine, emperyalistlerin çıkarılma uğruna cephelelere sürülmemize karşı örgütleğimiz mücadeleyi yükseltelim. Ne kazandıysak alanlarda, mücadeleyle kazandık!

**DİP'li Öğrenciler Eskişehir**

## Meslek liseliler artık birleşmelidir

Bu yazımda bahsetmek istediğim konu meslek liselilerin rahatsız olduğu ve itiraz ettiği bir takım sorunlar. Özellikle bir meslek lisesi öğrencisi, tercih ettiği alanın, mesleğin teknik derslerini lise ikinci sınıfta (10.sınıfta) görmeye başlıyor. Bu bir sene sonunda 3.sınıfa geçerken dal tercinin yapılması isteniyor. Dal seçildikten sonra teknik ders sayıları artıyor ve gerçekten sırtına büyük bir yük binmeye başlıyor. Şöyle bir örnek vereyim; fen veya diğer anadolu liselerinde öğrenciler 11. sınıfta üniversite sınavına hazırlanırken meslek lisesi öğrencileri okulda atölyelerde normal bir işçiden farklı olmaksızın çalışıyor. İşte her şey burada başlıyor. 11.sınıf bittikten sonra meslek lisesinin anadolu bölümündeki öğrencileri 40 iş günü boyunca staj yapmaları için (zorunlu staj) işletmelere dağıtılıyor. Öğrenciler yine normal bir işçiden farklı olmaksızın başlıyorlar çalışmaya. Bu stajın asıl amacı meslek hayatında okullarda verilmiş olan teknik derslerin bu staj ile pekişip bir kazanım oluşturması.

Öğrenciler de bunu savunuyor. Fakat 40 iş günü boyunca çalışmış oldukları işletmede, işletmeye bir emek sarf etmiş olduklarını savunuyorlar. Bu konuda son derece haklılar. Sonuçta öğrenciler o stajı mesleğini pekiştirmek için yapıyorlar ve bunu yaparken de ister istemez işverene katkıda bulunuyorlar. Hatta bazı büyük işletmelerde üretim bölümünde çalışan stajyer arkadaşlarımızın normal çalışan bir işçiden hiçbir farkı olmadığına birçoğumuz şahit olduk. Staj yapan öğrencilerin devletin bir yasası var. Yasa şudur: "İşveren, staj yapan öğrenciyi asgari ücretin 1/3'ünü vermek zorundadır." Fakat staj yapıp da bu değer için

altında ücret alan arkadaşlarımızı da görüldü. "Staj sonu ücret alacakmış" deyip kandıran ve öğrenciyi para vermeyip bir de staj dosyasını imzalamamakla tehdit eden işveren de görüldü. Bunun yanı sıra stajyere sigorta yapmayanı da görüldük. Bu konu çok ciddiye alınmalıdır. Çünkü ağır sanayi ortamında kaza oranı çok yüksektir. Dünyada her bir dakikada 3 işçi hayatını kaybediyor. Meslek liseliler "bizim hayatımız bir sigortadan, bir çift çelik burunlu ayakkabıdan, bir gözlükten, bir kulak tıkacıdan vs. daha mı ucuz?" diyerek doğru bir serzenişte bulunmuş oluyor.

Bir diğer önemli konu da çalışmalar saatleri. Meslek lisesi öğrencilerin staj çalışması günde 8 saattir. Fakat bazı işletmeler 8 saati yeterli görmeyip 10-12 saat arasında stajyer öğrenci çalıştırıyor. Patronlar kâr etsin, cebine daha fazla para gürsin diye kimse fazladan çalışmak zorunda değildir. Öğrenciler bu durumdan çok rahatsız. Anadolu lisesi öğrencileri o saatlerde üniversiteye hazırlanırken meslek lisesi öğrencilerinin işçi gibi çalışması kötü bir durumdur. Kıyasla-mış olduğum iki ayrı lisede okuyan öğrencinin aynı üniversite sınavlarına girmesi de apayrı bir konu. Bizim bir olup bu tarz konuları aşmamız gerekiyor. Her geçen gün kapitalizm etrafımızı sarıyor. Biz de içine almaya çalışıyor. Fakat biz buna her zaman karşı çıkacağımıza inanıyoruz. Gün birlik olma gündür, mücadele gündür. Yazımı Fidel Castro'nun sevdiğim bir sözü ile bitirmek istiyorum; "Diğerleri lüks otomobillere binebilsin diye neden bazılarını çıplak ayakla gezmek zorundadır." Olay tam da bu güzel sözden ibarettir.

**Manisa'dan**

**meslek lisesi bir öğrencisi**

## İstibdada karşı 1 Mayıs coşkusunu ileri taşıyalım!

1 Mayıs'ta "Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet" şiarıyla meydanlardaydık. Ancak istibdada karşı mücadelede yapılacaklar daha yeni başlıyor. 1 Mayıs, biz her daim düzenin sularına çekmeye çalışan, mücadelenin karşısına engeller koyan basiretsiz burjuva muhalefetinden bağımsız olarak referandumdan sonra istibdada karşı sözcümüzü söylemenin, yumruğumuzu vurma- nın ilk adımıydı.

Burjuva muhalefetinden bağımsız diyoruz çünkü onlar daha şimdiden, halkın gözünde meşru olmayan referandum sonuçlarını kabullemişe benziyorlar, hızlıca 2019 cumhurbaşkanlığı seçimlerini gündeme alıyorlar. Bizim meşru olmayanı halka kabul ettirmeye çalışanlarla işimiz yok. Her fırsatta bizi sindir-

mek, bastırmak, yok etmek için uğraşan, yıllarca çetin mücadelelerle kazandığımız hakları söküp almaya çalışanlarla bizleri uzlaştırmaya çalışan, adeta "uslu" durmamızı tembilleyen düzenin beklileriyle işimiz yok. Hatta mücadeleimiz aynı zamanda onlara karşı da olmalıdır ki istibdadı ve onu yaratan kapitalist düzeni topyekûn yenebilelim.

### Burjuva muhalefetine eklemlenmeye değil işçi sınıfının ve gençliğin birliğine!

Düzene eklemlenmeden yürütülecek mücadele ise ancak ülkenin ezici çoğunluğuna yani işçi sınıfının gücüne dayanarak olur. Gençlik, hem zaten çalışan veya

işsiz kesimiyle hem de geleceğin emekçileri olan öğrencileriyle, işçi sınıfının kaderini paylaşıyor. Çünkü kıdem tazminatının gaspı, güvencesizlik, hayat pahalılığı gençliğin de sorunu. Her türlü talebinin bastırılması, özgürlüklerin kısıtlanması gençliğin de sorunu. Zaten zar zor okumaya çalışan öğrenciler hayat boyu kampüslerde olmayacak, her geçen gün yeni baskılarla karşı karşıya kalacak.

O halde tek çözüm işçi sınıfı ile birlikte istibdada ve düzenin tüm beklilerine karşı, kaderi ortak olanların, ülkenin ezici çoğunluğunun birlikte mücadelesinde yatıyor. 1 Mayıs coşkusunu daha da ileri taşımak için omuz omuza, ileriye!

**DİP'li Öğrenciler Ankara**

## Üniversiteler faşizme mezar olacak!

3 Mayıs'ta İstanbul'da Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi (MSGSU) Bomonti Kampüsünde kendilerine MSGSU Milliyetçileri diyen ve bir süredir okuldaki devrimci öğrencileri tehdit ve taciz eden faşist grup, Türkçülük günü adı altında etkinlik yapmak istedi. MSGSU öğrencileri olarak okulumuzda faşist çeteye geçit vermedik. Gruba müdahalemiş sonucunda faşistler, çevik kuvvet koruması altında okuldan kovuldu. Ertesi gün okulda 6 Mayıs'ta idam edilen Deniz Gezmis, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan başta olmak üzere tüm devrim şehitlerini andık ve geçmişte de emperyalizme biat eden, iktidarın koltuk değneği olan faşistlere karşı mücadeleyi yükselteceğimizi

ilan ettik.

Türkiye'nin pek çok üniversitesinde faşistler üniversite yönetimi, ÖGB ve polis ile açıkça işbirliği içerisinde istibdada, emperyalizme karşı mücadele edenleri hedef almaya devam ediyor. İktidar kampüslerde faşistlerin önünü açarak kendisine karşı duranları bastırmak istiyor. Hem faşistlerle işbirliği yapan iktidar, hem faşist çeteler bilsin ki; gençlik faşist saldırılar karşısın-



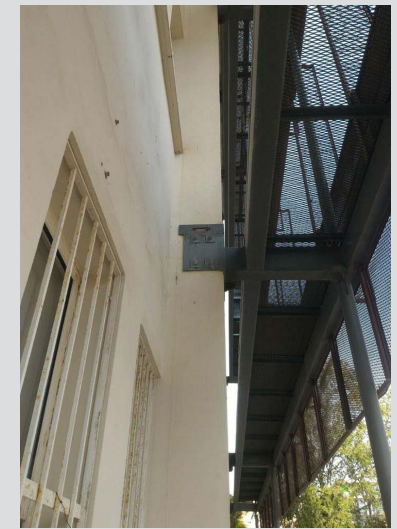
da yılmayacak! Biz bulunduğumuz her alanda faşistlerin karşısında duracağız, faşist çeteleri üniversitelere sokmayacağız!

**DİP'li Öğrenciler MSGSU**

## İTÜ'de 3. kattan düşen taşeron temizlik işçisi Murat Danacı hayatını kaybetti

5 Mayıs günü İTÜ'de Elektrik Elektronik Binası arka cephesinde cam silerken 3. kattan düşüp ağır yaralanan Murat Danacı isimli taşeron temizlik işçisi kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti.

İşçinin, belindeki güvenlik halatını bağlamak için uzandığı sırada metal dış iskelet ile bina arasındaki ciddi boyuttaki boşluktan düştüğü haberi aldık. Söz konusu metal iskelet ile bina arasındaki mesafe fotoğraflardan da görüldüğü üzere bir kol boyundan bile daha uzun. İTÜ İş Güvenliği Kulübü olarak durumun ciddiyetinin farkındayız ve peşini bırakmayacağız. Alınmayan iş güvenliği önlemlerinin, işçilerin iş güvenliğini dikkate almayan tasarımların sorumlularının cezalandırılması,



yeni iş kazalarının ve cinayetlerinin yaşanmaması için meselenin peşini bırakmayacağız.

Taşeron kaldırılın, iş güven-



lik önlemleri sendikalar ve meslek odaları tarafından yapılın, iş cinayetleri dursun!

**İTÜ İş Güvenliği Kulübü**

## Meşruiyet krizi, rejim krizi

Devrimci İşçi Partisi, "zincirsiz kurucu meclis" talebiyle, Türkiye'nin 16 Nisan 2017 referandumu sonucunda içine girdiği somut duruma somut bir yanıt getiriyor. 16 Nisan referandumu, hem OHAL koşulları altında gerçekleştmesi, hem oylama öncesinde "evet" ve "hayır" taraftarlarının her konuda eşitsiz koşullarda yarışması dolayısıyla zaten **tarihi** açıdan bakıldığında meşru olarak kabul edilebilecek bir seçim değildi. Ne var ki, sonuç referandumun **politik** meşruiyetini de bütünüyle ortadan kaldırdı.

Burada üç faktör rol oynuyor. Birincisi, Yüksek Seçim Kurulu'nun (YSK) yasanın açık hükümlerini çığ-

neyerek seçim hilesine kapıları sonuna kadar açması, seçimin üzerine ağır bir şaibe gölgesi düşürdü. İkincisi, hem seçim öncesi adaletsizliklere, hem de YSK şaibesine rağmen sonucun 51-49 olması bir bütün olarak toplumun ve dünyanın geri kalan ülkelerinin referandum sonuçlarını meşru görmemesine yol açtı. Referandumun usulsüzlüklerini sergilediği için AKP iktidarının Batı dünyasının mağası gibi göstermeye çalıştığı **AGİT, Batı'nın bir kurumu değildir!** Batı ülkeleriyle birlikte eskiden "sosyalist" olarak anılan birçok Asya ülkesinin de içinde olduğu bir kurumdur. Burada emperyalizmin falan değil, dünyanın tep-

kisi söz konusudur! Üçüncüsü, bütün bunların ötesinde, referandum hukuki bakımdan kusursuz olsaydı bile, 51-49 bölünmesi, ülkenin tastamam yarısının istibdadın karşısında olduğunu ortaya koymuştur.

Böyle bir meşruiyet yoksunu olamadan ne hukuki sonuç çıkarsa çıksın, bu sonuç biçimsel kalmaya mahkûmdur. Toplumsal tabanı ve siyasi bakımdan gördüğü kabulün derecesi açısından yeni anayasal rejim meşru olamayacaktır. Dolayısıyla, Türkiye belki de yıllar sürecek bir rejim krizine girmiştir. İşte "zincirsiz kurucu meclis" şiarı bu **somut** duruma getirilmiş **somut** bir yanittir.

## İstibdada muhalefetin coğrafyası

Referandumun sonucu, *Gerçek* gazetesinin Gezi ile başlayan halk işyanından bu yana altını çizdiği bir noktanın doğruluğunu, 7 Haziran seçimlerinden sonra bir kez daha ortaya koydu. Tayyip Erdoğan ve AKP bir istibdad rejimi kurma çabalarında, parlamentodaki muhalefet partilerinin devasa hataları dolayısıyla bir ölçüde mesafe kaydetmiş bulunuyor ama bu, iktidarın çok ciddi zaafılarıyla e lele gidiyor. Yani muhalefetin büyük bölümünün "ah vah, öldük" seslerine rağmen, aslında istibdad öyle sanıldığı gibi güçlü değil.

İkincisi, bu büyük kentlerin çoğu işçi sınıfı şehirleridir. İstanbul hizmet sektöründe, Ankara kamu emekçilerinde, İzmir bir ölçüde sanayi, bir ölçüde turizmde, Adana sanayide, Antalya turizmde Türkiye işçi sınıfının ana merkezleridir. Altı büyük şehir arasında HAYIR vermeyen tek kent olan Bursa otomotiv sanayisinin başkenti olarak çok önemlidir, ama orada bile HAYIR'ın oranı AKP +MHP oylarından çok düşüktür. Ne var ki, işçi sınıfının HAYIR eğilimi kendini sadece büyük kentlerde belli etmiyor. Zonguldak gibi bir madencilik başkentinden Lüleburgaz ve Çorlu

HAYIR oyları, Türkiye'nin **büyük kentlerini** ele geçirmiş durumda. Altı büyük şehirden beşi (İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Antalya), 30 büyükşehir belediyesinden 17'si

HAYIR yanlısı. Bunlardan İstanbul gazetesinin Gezi ile başlayan halk işyanından bu yana altını çizdiği bir noktanın doğruluğunu, 7 Haziran seçimlerinden sonra bir kez daha ortaya koydu. Tayyip Erdoğan ve AKP bir istibdad rejimi kurma çabalarında, parlamentodaki muhalefet partilerinin devasa hataları dolayısıyla bir ölçüde mesafe kaydetmiş bulunuyor ama bu, iktidarın çok ciddi zaafılarıyla e lele gidiyor. Yani muhalefetin büyük bölümünün "ah vah, öldük" seslerine rağmen, aslında istibdad öyle sanıldığı gibi güçlü değil.

İkincisi, bu büyük kentlerin çoğu işçi sınıfı şehirleridir. İstanbul hizmet sektöründe, Ankara kamu emekçilerinde, İzmir bir ölçüde sanayi, bir ölçüde turizmde, Adana sanayide, Antalya turizmde Türkiye işçi sınıfının ana merkezleridir. Altı büyük şehir arasında HAYIR vermeyen tek kent olan Bursa otomotiv sanayisinin başkenti olarak çok önemlidir, ama orada bile HAYIR'ın oranı AKP +MHP oylarından çok düşüktür. Ne var ki, işçi sınıfının HAYIR eğilimi kendini sadece büyük kentlerde belli etmiyor. Zonguldak gibi bir madencilik başkentinden Lüleburgaz ve Çorlu

gibi, henüz il statüsünde olmayan yeni sına merkezleze kadar birçok yerde işçi sınıfı HAYIR demistir. Haydi, diyelim Zonguldak geleneksel olarak sola yatkindir, Trakya zaten AKP etkisinin sınırlı olduğu bir bölgedir. Ya Orta Anadolu bozkırının bağrında muhafazakar bir il olan Bilecik'e ne denir?

Bilecik'te 2011'den bu yana yapılan seçimlerde AKP ile MHP'nin toplam oyunun seyri şöyledir: 2011 genel seçimler: %69; 2014 yerel seçimler: %70; 7 Haziran 2015: %62; 1 Kasım 2017: %60. Görüldüğü gibi bir Bayburt olmasa bile bir Erzurum, bir Yozgat tablosudur Bilecik'in genel görünümü. Oysa çok az farkla da olsa (51-49) referandumda Bilecik HAYIR demistir. Bilecik'in büyük fabrikalardan oluşan çok modern bir sanayi bölgesine sahip olmasıyla bu HAYIR arasındaki ilişki görmezlikten gelinemez.

Büyük kentler ve işçi sınıfı: Türkiye AKP'den uzaklaşmaya başlıyor!

## AKP de OHAL altında!



Tayyip Erdoğan sadece Türkiye üzerinde istibdad kurmaya, ülkeyi OHAL'le yönetmeye girişmedi. Kendi partisi AKP'yi de OHAL'le yönetiyor! AKP'nin son üç kongresi olağanüstü kongre oldu! Önce 2014 Ağustos

başkanlığı döneminin bitmesinden bir hafta önce bir Olağanüstü Kongre düzenleyerek genel başkanlığı Ahmet Davutoğlu'na verdi.

Ahmet Davutoğlu Erdoğan'ın üslubuna kadar her şeyini taklit etse de, Erdoğan'ın bakış açısından fazla bağımsız çıktı. Başbakanı azletme gibi bir yetkisi olmadığı halde istifaya zorlayan Erdoğan 22 Mayıs'ta AKP'nin 2. Olağanüstü Kongresi'nde partinin genel başkanlığını ve başkanlığı Binali Yıldırım'a teslim etti. Böylece bu Olağanüstü Kongre de bir tek adam tasarrufunun çerçevesini oluşturuyordu.

Şimdi, 21 Mayıs'ta bir 3. Olağanüstü Kongre'de Tayyip Erdoğan'ın kendisi yeniden genel başkan seçilecek. Binali Yıldırım da, ilginç bir rastlantıyla tamına bir yıl sonra, tayinle geldiği AKP genel başkanlığından azille alınmış olacak. Erdoğan AKP'yi de tek adam olarak yönetiyor!

### *Armağan Tulun*

## Dayağa karşı yürüyüşün 30. yılında emekçi kadınlar en öne

17 Mayıs 1987'de, bundan tam 30 yıl önce, 80'li yılların neredeyse ilk kitlesel eylemini kadınlar gerçekleştirdi. 1987 yılının başında Çankırı'da bir hakimın şiddet gördüğü için boşanmak isteyen bir kadının talebini, kadının o sırada hamileliğini gerekçe gösterip ayrıca üç çocuğu daha olduğu için "kadının karnından sıpayı, sırtından sopayı eksik etmeyeceksin" sözleriyle reddetmesi, çok önemli bir mücadelenin fitilini ateşlemiş oldu.

Hakimin bu kararının tüm kadınlara karşı bir karar olduğunu, bu durumun bir gün başka kadınların da başına gelebileceğini ileri süren kadınlar bu kararı veren hakime karşı sembolik olarak 1 liralık manevi tazminat davası açmak istedi. Mahkeme, kadınların dava açma taleplerini, taraf olmadıkları gerekçesiyle reddetti. Kadınlar ise bu işin peşini bırakmayacaklarını göstermek için hareket ettiler, bir yürüyüş yapmaya karar verdiler. O dönemde yaşadığı şehir, ait olduğu etnik grup veya mezhep, aldığı eğitim, çalıştığı yer ne olursa olsun kadınların maruz kaldığı şiddet "dayak"la özdeşleştiriliyordu. Bu nedenle yürüyüş "Dayağa Karşı Dayanışma Yürüyüşü" adıyla düzenlendi ve bu 90'lı yıllara kadar sürecek "Dayağa Karşı Dayanışma Kampanyası"ni başlatan en önemli adım oldu.

12 Eylül'ün etkisinin hissedildiği, insanların herhangi bir eyleme katılmaya hâlâ çekindiği bir dönemde kadınlar, seslerini duyurmak için kaç kişi olursa olsun bu yürüyüşü yapmaya karar verdiklerinde, binlerce kadın İstanbul'da Yoğurtcu Parkı'nda buluşacağını tahmin etmiyorlardı büyük ihtimalle. "50-100 kişiyle de olsa yaparız" dedikleri yürüyüşe en az 2.000 kadın katıldı. Dayağa ve şiddete karşı sloganlar, talepler yükseltildi. O yürüyüşün ardından kampanyalar, irili ufaklı eylemler, gösteriler çorap söküğü gibi geldi. Sadece Dayağa Karşı Dayanışma Kampanyası değil, kadının çalışmasının kocanın iznine bağlanmasına karşı yapılan kampanyalar, cinsel tacize dikkat çekmek için düzenlenen ve Mor İğne olarak bilinen kampanyalarla, bir hareketlilik ve eylemlilik dönemi yaşandı.

Bugün Dayağa Karşı Dayanışma Yürüyüşü'nün ve kampanyanın 30. yılında, yine her gün kadınlar erkek şiddeti sonucu yaşamlarını yitirse de, kadına yönelik şiddetin gayri meşruluğu tartışmasız bir konu haline geldi. Devlet hâlâ şiddetin faili erkekleri koruma da bir hakimın 1987'deki gibi sözler sarf etmesi bugün pek mümkün değil, en azından sarf ederse kendi açısından bir bedeli olacağını biliyor. Ama elbette bununla yetinecek halimiz de, her gün başka bir kadının yaşamını yitirmesine tahammülümüz de yok. Daha fazlasını yapabilmek, mücadeleyi büyütmek lazım.

Kadınlar haklarına, yaşamlarına eskiden olduğundan çok daha fazla sahip çıkıyor. Son yıllarda kürtaj hakkının elinden alınmasına yönelik girişimlerde de, tecavüz yasında da, kadınlara evlere göndermeye çalışan, ona annelik dışında bir toplumsal rol tanımayan devlet politikalarının karşısında da tekrar tekrar çok önemli refleksler geliştirdiler, kitlesel eylemler yaptılar ve saldırıları püskürtmeyi büyük oranda başardılar. Bu gücün yanına kendi mücadele yöntemleri ile birlikte emekçi kadınları da kazandığımızda, bu güç emekçi kadınların öncülüğünde ilerleyecek bir harekete aktarıldığında işte o zaman iktidarın bu saldırıları ısıtıp ısıtıp tekrar önümüze getirmesinin önüne geçilebilecek, kadınların yaşamlarını ellerinden alan kadın cinayetlerine karşı etkili ve kalıcı tedbirler yönünde adım atması sağlanabilecektir.



# Dünya kazan devrim kepçe

## Üç Fransız'dan biri...

Bütün büyük burjuvalar ve düzen politikacıları birbirlerini kutuyor: Fransız demokrasisi büyük zafer kazanmış! Cumhuriyetçi seçiminin ikinci turundan, Avrupa Birliği'nin ve Fransız TÜSIAD'ı Médéf'in sevgilisi, eski bankacı Emmanuel Macron galip çıkınca, ırkçı, AB karşıtı, güçlü devlet taraftarı Marine Le Pen yenilince sonuç Fransız burjuvasının gözüne böyle görünüyor.

Oysa gerçek durum başaska. Fransa halkının üçte birinden fazlası bütünüyle gerici, ırkçı, faşizmin bekleme odasında olan bir partinin cumhurbaşkanı adayına oy verdi! Çıplak gerçek budur. Bunun Fransız demokrasisinin büyük zaferi olarak sunulması, mezarlardan geçerken ıslık çalınmaya benziyor. Tehdit şimdilik savuşturulmuştur. Ama tehlike her zamankinden büyüktür!

### Tarihi bir sonuç

Fransa'nın ön-faşist partisi Front National (Ulusal Parti-FN) 40 yıla yaklaşan tarihinde böylesine büyük bir zaferi hiçbir zaman kazanamamıştı. Partinin kadın başkanı Marine Le Pen, ilk turda sadece beş Fransız'dan birinin oyunu alabilmişti. Şimdi ikinci turda bu oran üçte bire yükseldi. Bu, FN'nin tarihi boyunca görmediği bir skordur. Parti en yüksek oranına 2014 Avrupa Parlamentosu seçimlerinde %25 oy alarak ulaşmıştı. Oranın yüksekliği önemliydi, ama katılımın düşüklüğünün sonucuydu. Bu rekor şimdi 10 puan artışla kırılıyor, FN daha önceki doruk noktası olan %25'ten %35'e çıkıyor!

Oy sayısı bakımından durum daha da vahimdir. Marine Le Pen seçimin ilk turunda **7 milyon aşkın oyla** partisinin tarihi rekorunu kırmıştı. O güne kadar partinin en yüksek oyu Marine Le Pen'in kendisinin 2012 cumhurbaşkanı seçiminde aldığı 6,4 milyon olmuştu. 2015 il seçimlerinde 5,2 milyon, 2014 Avrupa Parlamentosu seçimlerinde ise 4,7 milyon oy elde etmişti parti. Görüldüğü

gibi partinin son yıllardaki oyu 5-7 milyon arasında oynuyordu. Bu yazı seçimin gecesi yazılıyor olduğu için henüz sonuçlar kesin değildir. Ama oyların dörtte üçünün sayılmış olduğu aşamada Le Pen'in oyu 9 milyonu bulmuştur. Yani muhtemelen alacağı oy 12 milyondan aşağı olmayacaktır! Sıçrama çarpıcıdır.

Yorumcular Le Pen'in iki tur arasında oyunu arttırmadığını söylüyorlar. Bir önceki paragraftaki sayılar bu yorumun saçmalığını ortaya koyuyor. Ama bir de tarihi karşılaştırma yapmak yararlı olur. 2002 yılında partinin kurucu başkanı ve Marine Le Pen'in babası Jean-Marie Le Pen de ikinci tura kalmıştı. Le Pen ilk turda aldığı 4,8 milyon oyu (%16,9) ikinci turda ancak 5,5 milyona çıkartabilmişti (%17,8). Oy arttırmamak işte budur. Oy oranını en az 14 yüzde puanı arttırmak, oy miktarını ise neredeyse iki katına (7 milyondan 12 milyona) yükseltmek değil!

### Gelecek için büyük tehlike

İkinci turun sonuçları Fransa'nın geleceği için son derece tehlikeli bir durum yaratmıştır.

Le Pen'in oylarında iki tur arasındaki artışın en azından bir bölümü "Pazar'a kadar" değildir. Le Pen iki tur arasında Nicolas Dupont-Aignan adlı bir politikacıya, kazanırsa başbakanlık teklif ederek onu yanına çekmiştir. Bu politikacı ilk turda yüzde 5'e yakını 10 puan artışla kırılıyor, FN daha önceki doruk noktası olan %25'ten %35'e çıkıyor!

Oy sayısı bakımından durum daha da vahimdir. Marine Le Pen seçimin ilk turunda **7 milyon aşkın oyla** partisinin tarihi rekorunu kırmıştı. O güne kadar partinin en yüksek oyu Marine Le Pen'in kendisinin 2012 cumhurbaşkanı seçiminde aldığı 6,4 milyon olmuştu. 2015 il seçimlerinde 5,2 milyon, 2014 Avrupa Parlamentosu seçimlerinde ise 4,7 milyon oy elde etmişti parti. Görüldüğü

sıntı yaşadığı bir dönemde yapılacak parlamento seçimleri. Nihayet, FN ile Golistler seçime birlikte girecek gibi görünüyor.

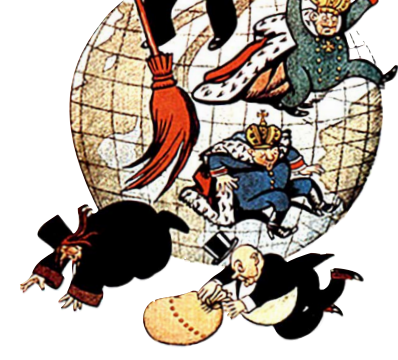
Le Pen seçimin gecesi yeni ve daha geniş bir partinin kurulması için ilk çağrısını yapmıştır. FN gözlerini geleceğe dikmiş, etkisini ağır krizlerden birinden geçiyor olması gerçeği bir araya gelince, ön-faşist partinin bu seçimi kaybetse bile kazandığı yeni güç ve etki ile gelecek için büyük tehlike oluşturacağı kolaylıkla söylenebilir.

Macron politikada acemidir. Partisi yoktur, yepyeni bir hareket kurmuştur, bu hareketin seçimlerden nasıl bir sonuçla çıkacağı belli değildir. Macron aslında

Fransa'nın iki ana politik akımının (merkez sağın ve "sosyalist" adını taşıyan sosyal kapitalistlerin) iflasının yarattığı boşluğun ürünüdür. Boşluktur. Desteğini hızla kaybedebilir. Bu da önümüzdeki beş yılını belirsizleştirerek ön-faşizm riskini arttıracaktır.

### Kahrolsun Macron, faşizme karşı birleşik cephe için ileri!

Emmanuel Macron, Avrupa emperyalizminin, Fransız TÜSIAD'ı Médéf'in, bankaların adaydır. Önümüzdeki dönemde Fransa işçi sınıfına saldırıları yükseltecek, Fransız ve Avrupa emperyalistlerinin çıkarlarına hizmet edecektir. Bu politikaları ki, Fransız işçi sınıfının koskoca kesimlerinde yüksek işsizliğe ve ağır yoksulluk koşullarına yol açarak Marine Le Pen'e sempatinin artmasıyla sonuçlanmıştır. Macron önümüzdeki beş yıl içinde ön-faşizmin güçlenmesi için çok el-



verişi bir ortam yaratacağıdır.

Ön-faşizme karşı mücadelenin yolu kapitalistlerin has adamlarını desteklemek değildir. Faşizme karşı esas mücadele, fabrikalarda, işyerlerinde, yoksul ve göçmen nüfusun yaşadığı varoşlarda, üniversitelerde ve okullarda ve tabii sokakta verilecektir. Bu mücadeleyi örgütlemek amacıyla bir birleşik işçi cephesinin kurulmasıdır önemli olan.

Devrimci İşçi Partisi'nin Fransa'daki kardeşi Renaissance Ouvrière Révolutionnaire işte tam da bu politikayı savunuyor.

## Brezilya'da genel grev



2013 yılında ülkemizde halk isyanı patlak verdiğinde, Brezilya sokaklarında da milyonlar sokağa dökmüş, Türk bayrakları ve "Aşk bitti, burası artık Türkiye!" sloganlarıyla sokakları doldurmuştu. Bugün ise, sağcı Temer hükümetinin işçi sınıfının kazanılmış mevzilerine karşı başlattığı taarruz karşısında 2013'ü dahi aşan bir dinamik ortaya çıkıyor.

Temer hükümetinin, emeklilik yaşını arttırmak için bir yasa hazırladığı biliniyordu. Brezilyalı patronların yürekten desteğini kazanan bu öneri Brezilya burjuva basınının desteğini almakla kalmamış, *The Economist* gibi uluslararası liberal yayınlara da Brezilya emekçilerinin mezarında emekli olmamasını "ülkenin ekonomik gelişmesinin önündeki en büyük engel" olarak nitelendirmekten geri durmamıştı. Brezilyalı sınıf kardeşlerimiz de tetikte bekler

fabrikalarındaki işçilerin yüzde 85'i greve çıktı. Tüm ülkede polis eylemlere vahşi biçimde saldırmak, Bankacılık Sendikası genel merkezinin silahlı polis tarafından basılması gibi görüntüler de basına yansdı.

Bu eylemlerin bir atımlık barut olmadığı, 1 Mayıs'ta Brezilya işçi sınıfının bir kez daha kitlesel olarak sokakları doldurması görülüyor. Brezilya basınının aktardığına göre sendika federasyonları bu sefer 48 saat sürecek ikinci bir genel greve hazırlıyor. Temer ve Brezilya patronları dilma Rousseff hükümetini ve ettiği ihanetlerle sınıfın güvenini çoktan kaybetmiş olan İşçi Partisi hükümetini ayak oyunlarıyla nispeten kolay alt etmişti. Fakat Temer bu sefer işçilere ihanet etmiş dönem bir hükümete değil, sınıfın kendisine gitti, görececek ki kendisine çok yanlış bir düşman seçti.

## Nestor Pitrola ile röportaj:

# "Partido Obrero mecliste, sınıf mücadelesinin ve işçi sınıfının bağımsız politikasının gelişmesi için politik bir silahtır!"

Devrimci İşçi Partisi Nisan ayında kardeş partisi Partido Obrero'nun (İşçi Partisi - PO) 24. Kongresi'ne katılmak üzere Arjantin'e gitti. Partiyi temsil eden yoldaşımız, orada bulunduğu süre boyunca Partido Obrero'nun çeşitli alanlarda öne çıkan önderleri ve sözcüleri ile röportajlar da yaptı. *Gerçek* gazetesinin sayfalarında bu görüşmelere yer vereceğiz. İlk olarak Arjantin Meclisi'nde PO'nun da içinde yer aldığı FIT'in (Frente de Izquierda y de los Trabajadores - İşçilerin ve Solun Cephesi) Buenos Aires milletvekili, PO'nun önderlerinden Nestor Pitrola ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

**Gerçek:** Arjantin'de PO ve FIT önemli bir seçim başarısına imza attı. Bu bağlamda ilk olarak PO'nun milletvekillerinin parlamentoda nasıl mücadele ettiğini sormak istiyorum.

**Nestor Pitrola:** Çok önemli, çok geniş ölçekli bir siyasi mücadele bu ve ben Arjantin meclisinde bir tarih yazdığımızı düşünüyorum. PO'nun vekillerinin oynadığı rolü, daha önce hiç bir parlamenter bloğun oynadığını düşünmüyorum.

İlk olarak, biz işçi sınıfının ve onunla aynı çıkarlara sahip olanların temsilcisi olarak meclisteyiz. Biz milyonlarca ve milyonlarca işçi ile özdeşleşmiş durumdayız, onların meclisteki savunucularıyız, bize oy vermeyi olsalar bile. İkinci olarak, mecliste biz stratejik bir mücadele oluşturduk. Bizim faaliyetimiz sadece talepleri ileri sürdüğümüz bir faaliyet değil, toplumun ve devletin sınıf karakterini ortaya koyduğumuz bir siyasi faaliyet. Sörekli olarak geçiş talepleri ve sloganları ileri sürmek bize işçi hükümeti ve proletarya diktatörlüğüne yönelik geçiş programı stratejisini ileri sürme imkânı sağlıyor. Üçüncü olarak, biz mücadele ile eklenmiş durumdayız. PO, bizim desteklediğimiz yasalar, eleştirdiğimiz yasalar, desteklediğimiz, dayanışma gösterdiğimiz mücadeleler ve

hareketler hakkında halka açık oturumlarla Meclis Genel Kurulu'nda ciddi bir değişiklik yarattı. Mecliste olduğumuz üç yıl içerisinde, 60 tane böyle açık oturum yaptık ve sorunlarını ve bizim bunlara dair politik perspektiflerimizi tartışmak üzere binlerce işçiyi buraya taşıdık! Binlerce! Binlerce diyorum, çünkü her bir açık oturumda 60 ile 150 kişi arasında insan vardı, dolayısıyla bu üç yıl içinde binlerce insanın bizimle birlikte, bizim politikalarımız etrafında meclise girip müdahale ettiğini söyleyebiliriz. Kısaca, PO mecliste, sınıf mücadelesinin ve işçi sınıfının bağımsız politikasının gelişmesi için politik bir silah rolüne sahiptir.

**Gerçek:** Bu yıl da Arjantin'de seçimler yapılacak. Bu seçimlerle ilişkin sol içindeki tartışma ve PO'nun siyasi stratejisi hakkında bilgi verebilir misiniz? FIT'in kendisi içinde ve solun geri kalan kesimleri ile farkınız neler?

**Nestor Pitrola:** Tartışma bütün Latin Amerika soluna ilişkin bir tartışma aslında. Sorun, 2001 Argentinazo ayaklanmasından, Bolivya isyanından, Ekvador'da köylülerin isyanından yükselen, Venezuela'da Chavezçilik'te kendini gösteren, merkez sol ve devrimci hükümetlerin, önder-

liklerinin yükselişi ve Arjantin ve Latin Amerika solunun büyük bölümünün bu merkez sol hareketler tarafından yutulmasıdır. Uruguay'da Frente Amplio (Geniş Cephe) örneğinde, Arjantin'de Komünist Parti'nin Kirchnerçiliği desteklemesi örneğinde olduğu gibi. Bu Arjantin solunda önemli bir tartışma ve bu tartışma Kirchner milliyetçiliğinin yenilgisi ile tekrar gündeme geldi. Milliyetçi iktidarlardan biryiken muhalefet konumuna geçmesi, çok sayıda grubun Kirchnerçiliği doğrudan destekleme noktasına gelmesinde etkili oldu. Bu durumun FIT içinde de yankıların görüyoruz. Özellikle PTS'nin Kirchnerçiliğe uyum sağlamanın örneklerini görüyoruz. En önemlisi tüm Latin Amerika'yı etkileyen, bugün de siyasi krizin devam ettiği Brezilya'da Dilma Rousseff hükümetinin çöküşüydü. PTS, FIT'in kuruluşundan beri hep ortak olarak örgütlenen enternasyonalist 1 Mayıs eylemini 2016 yılında böldü. Dilma Rousseff'i destekleyen bir eylem yapmak için! Biz Izquierda Socialista (Sosyalist Sol) ve solun başka kesimleri ile birlikte darbeyi kınadık, ama işçilerin yaşam koşullarına saldıran, Arjantin'deki ile benzer yapısal uyum politikalarını uygulayan Dilma Rousseff hükümetinden bütünüyle



bağımsız tarihi bir eylem organize ettik. Bu anlamda Arjantin'de PO, milliyetçi önderlikler iktidarda olduğunda da, sınıd muhalefette olduğunda da, bunlardan bağımsız politikamızın başı, öncüsü, lideri konumunda. Bu perspektif PO'nun 24. Kongresi'nin tüm kararlarında görülebilir.

**Gerçek:** Son olarak Türkiye ve dünya işçi sınıfına mesajınız ne olur?

**Nestor Pitrola:** İlk olarak kapitalizmin 2007-2008'de başlayan dünyaya çapındaki krizi bütünüyle derinleşmiş durumda. Krizin sona ermesi bir yana, aksine dünya krizi yeni bir evreye girdi, sizin de bildiğiniz gibi devletlerin merkez bankalarının, kriz içinde bankaların ve şirketlerin kurtarılmasından dolayı şu anda kriz daha da derinleşti, yeni patlayıcı bir karakter taşıyor. Bu durum, savaşlar, devrimler, siyasi krizler, halk ayaklanmaları ve karşı devrimci darinelere oluşan yeni bir dönem yarattı. Bunun en belirgin örneği "Arap baharı" diye anılan, Arap ülkelerindeki devrimlerdir. Bu kriz

bütün dünyayı dolaşiyor. Ve biz Dördüncü Enternasyonal'in yeniden inşasını önüne koyanlar için tarihsel bir dönemden geçtiğimize inanıyoruz. Bizim Türkiye'deki yoldaşlarımıza çağrımız, dünya çapındaki önderlik sorunu ve Dördüncü Enternasyonal'in yeniden inşası doğrultusundaki tartışmaları, Cenova'da anaştığımız temeller ve 2004 yılında kabul ettiğimiz program temelinde ilerletmek, güçlendirmektir. Çünkü bu çizgi, bütün tarihsel geçerliliği koruyor. Çünkü biz tam da bugün olduğu gibi, o dönemde kapitalizmin Çin ve Doğu Avrupa'ya nüfuz etmesinin, kapitalizmin krizini dünyaya çapında bir krize dönüştüreceğini, hatta kapitalizmin krizini dünya çapında bir krize dönüştüreceğini öngörmüştük. Bu nedenle ben DEYK'in siyasi ve programatik zemininin geçerliliğinin muazzam bir tarihsel değeri olduğu düşünüyorum. Arjantin'de, Türkiye'de ve belerden oluşan yeni bir dönem yarattı. Bunun en belirgin örneği "Arap baharı" diye anılan, Arap ülkelerindeki devrimlerdir. Bu kriz

## Uruguay'da Suriye savaşı ve Türkiye'de referanduma ilişkin etkinlik



Devrimci İşçi Partisi'nin Uruguay'daki kardeş partisi Partido de los Trabajadores (PT-İşçilerin Partisi) Nisan ayında PO kongresi için Arjantin'e gelen yoldaşımızın katılımıyla

Uruguay'da Montevideo'da 19 Nisan Salı günü Suriye ve Ortadoğu savaşını ve Türkiye'de referandum sonuçlarının değerlendirildiği bir toplantı düzenlendi. Yoldaşımız PT'nin merkez

binasında yapılan toplantıda Ortadoğu'nun Üçüncü Dünya Savaşı'nın girizgâhı olma ihtimalini, DİP'in bu doğrultuda 2016'da düzenlediği Olağanüstü ve 2017 yılı başında düzenlediği 4. Kongresi'nde benimsediği perspektifi ve anti-emperyalizm çizgisini anlattı. Türkiye'de referandumun resmi sonuçları ne olursa olsun, istibdadla karşı olanların siyaseten kazandığını ifade ederek sonuçları Türkiye'nin de son yıllarda yaşadığı sarsıntılar ve bunların yarattığı potansiyellerle birlikte değerlendirdi. Konuşmanın ardından dinleyicilerin hem katılımları hem de sorularıyla gece geç saate kadar canlı bir tartışma yapıldı.

## Arjantin'de enternasyonalist 1 Mayıs hazırlık toplantısı



Devrimci İşçi Partisi olarak, İstanbul'da her ay düzenli olarak gazetemizin okurlarını bir kahvaltıda bir araya getirip siyasi gündemi ve görevlerimizi tartışıyoruz. Arjantin'deki kardeş partisi PO da işçi ve emekçileri parti lokallerinde akşam yemeğinde bir araya getiriyor. DİP adına PO kongresine katılan yoldaşımızın

Arjantin'de bulunduğu sırada 1 Mayıs hazırlıkları kapsamında benzeri bir dizi etkinlik de düzenledi. Bu etkinliklerden birini PO'nun önderlerinden Jorge Altamira ile birlikte yoldaşımız da katılarak bir konuşma yaptı. Türkiye'deki siyasi durum, DİP'in politikası ve faaliyetleri hakkında bilgi verdi.





# Trotsky'yi Bolşeviklere katılıyor



Gerçek gazetesinin Nisan sayısında Lenin'in Rusya'da Şubat devrimi patlak verdikten sonra, önce sürgünde yazılmış "Uzaktan Mektuplar"ında, sonra da Rusya'ya gelir gelmez "Nisan Tezleri" olarak bilinen çalışmasıyla Bolşevik Partisi'nin programındaki "demokratik devrim" aşamasını nasıl geride bıraktığını ve artık gündemde olanın "dünya sosyalist devrimi"nin bir girişgâhi olarak sosyalist devrim olduğunu ortaya koyduğunu, buradan hareketle "bütün iktidar sovyetlere" şiarını politikasının esas merkezi haline getirdiğini görmüştük. Bu yönüyle, 1917 yılı sonunda, bütün dünyanın ve Rusya'nın işçi sınıfının Rus devriminin en önemli iki önderi olarak tanıyacağı Lenin ile Trotsky arasındaki ayrılığın en önemli koşullarından birini ortadan kaldırmıştı. Trotsky ta 1905 devriminden beri Rus devriminin öndeki görevlerin burjuvazi tarafından yerine getirilemeyeceği için devrimin ancak proletaryanın hegemonyası altında başarılı olabileceğini, iktidara geçen proletaryanın ise hızla sosyalist tedbirler alması gerekeceğini, böyleyse demokratik devrimin sosyalist devrim dönüşmesiyle devrimin sürekli devrim özelliği kazanmak zorunda olduğunu savunuyordu. Lenin, Trotsky'yi 1905 devrimini inceleyerek ulaştığı hakikati, ondan epeyce sonra, dünya savaşının kendisine sağladığı ışık sayesinde ve Şubat'ta başlayan devrimin ateşi içinde kavramıştı. Siyasi strateji olarak iki büyük devrimci arasında fark kalmamıştı.

## Trotsky'yi büyük hatası

Ne var ki, bu stratejik bakış

farkı, Trotsky'yi Lenin'in önderliğindeki Bolşevik Partisi'nden uzak tutan tek faktör değildi. Öyle olsaydı, iki devrimcinin ayrılığı, Trotsky'yi sürekli devrim programına ulaştığı 1905 devriminden sonra ortaya çıkardı. Oysa ayrılık ta 1903'te, ülkenin Marksist partisi olan Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin 2. Kongresinde Bolşevik ve Menşevik (Rusça çoğunluk ve azınlık demektir) hizipler arasında bölünmesine kadar geri gider. Ayrılığın en önemli nedeni, Lenin'in Menşeviklerden farklı olarak sıkı bir örgütsel ve politik disipline sahip, üyeleri, özellikle aydınlarda görülen türden vezelelikle yetinmeyip partinin talimatları altında militanca devrim için mücadele eden, iç demokrasisi sağlam ama merkeziyetçi bir partinin gerekliliğini savunmasıdır.

Trotsky bu konuda hayatının hatasını yapmış ve Leninist partinin devrim için ne kadar hayati bir önem taşıdığını, işçi sınıfının ancak böyle bir araca sahip olduğu takdirde devrimi zafere taşıyabileceğini, Menşeviklerin savunduğu, disiplini ve ilişkileri gevşek partilerin eninde sonunda kapitalist düzene yanaşmak zorunda kalacağını anlayamamıştır. Lenin'i diktatörlük eğilimi olan biri olarak görmüştür. Ama (daha sonra çıkarılan efsanelerden farklı olarak) Menşeviklerle de devrim stratejisi konusundaki farklılığı dolayısıyla bir arada olamamış ve 1903'ten 1917'ye kadar bir ölçüde tek tabanca bir çalışma içinde yürümüştür.

## Trotsky Bolşeviklere katılıyor

Rus devriminin somut geliş-

mesi, Lenin'i demokratik devrimin ayrı bir aşama olmadığına, devrimin hızla sosyalist devrim dönüşmesinin gerekli olduğuna ikna ederken, Trotsky'ye de Bolşevik Partisi'nin devrim için ne kadar gerekli olduğunu gösterecektir. Nesnel gelişmeler sosyalist devrimi çağırılmaktadır. Çar'ı deviren işçi sınıfı ayaklanması ordunun da çözülmesine yol açmıştır. Başa gelen burjuva Kerenskiy hükümeti ise kitlelerin hiçbir talebini (barış, toprak, işçi talepleri...) yerine getirememektedir. Buna rağmen diğer sosyalist partiler bütünüyle burjuva hükümetin kuyruğuna takılmıştır. Trotsky, Bolşevik Partisi'nin, bir kez Nisan konferansında "Bütün iktidar sovyetlere" doğrultusunu benimsedikten sonra işçi sınıfı içindeki disiplinli örgütlülüğünün ve merkeziyetçiliğinin devrimin çalkantısı içinde ne denli önemli olduğunu görmüştür. Mejraysonska adını taşıyan ve devrimin önde gelen kadrolarının bazılarının da içinde olduğu örgütle birlikte Bolşevik Partisi'ne katılır. "Kooptasyon" denilen yöntemle (yani kongre dışında yönetici organ kararlarıyla) Merkez Komitesi'ne dâhil edilir.

Trotsky kendisi yıllar sonra bu katılma sürecinin temellerini şöyle açıklamıştır: "Bolşevik partiye katılırken Trotsky, Leninist parti inşa yöntemlerinin doğruluğunu bütünüyle ve yürekten kabul etti. (Marksizmi Savunurken)

Lenin ise sürekli devrim bahsinde Trotsky'yi haklılığını, devrimin dördüncü yıldönümünde yaptığı şu değerlendirme ile teslim edecektir: "Burjuva-demokratik devrimin sorunlarını esas ve gerçekten proleter-devrimci, sosyalist çalışmalarımızın bir yan ürünü olarak, bu yolda ilerlerken çözdük.(...) Bu arada Kautsky'ler, Hilferding'ler, Martov'lar, (...) burjuva-demokratik ve proleter-sosyalist devrimler arasındaki bu ilişkiyi anlama kapasitesine sahip değildi. İlk ikincisine doğru gelişir, dönüşür. İkincisi, ilerlerken, ilkinin sorunlarını çözer. İkincisi ilkinin eserini pekiştirir." Bu sürekli devrimin tarifinden başka bir şey değildir!

## Devrimin genelkurmayı hazır

Kimileri, Ekim devrimi gibi büyük bir tarihsel olayda bir bireyin bir partiye katılmasının önemini kavrayamayabilir. Oysa bu bakış açısı, yine devrimlerin zafierinde partinin ve önderliğin önemini unutmak demek olur. Rusya'nın işçi sınıfı, neredeyse çeyrek yüzyıla uzanan mütahiş eylemliliği içinde, toplumun çok önemli zihinlerini ve yeteneklerini kendi yanına çekmişti. Bu gerçeklik devrimin zaferinin önel koşullarının oluşmasının altıyapısıydı. Ancak Trotsky'yi (ve aralarında Lunaçarskiy'den Preobrajenskiy'e kadar daha son-

# EKİM DEVRİMİNİN 100. YILDÖNÜMÜ

ra genç Sovyet iktidarında çok önemli roller üstlenecek önemli zihinler olan arkadaşlarının) Bolşevik Partisi'ne katılmasıdır ki bu potansiyel bütünüyle işçi sınıfının devrimci partisinde toplanmıştır.

Trotsky devrime eşsiz hizmetlerde bulunacaktır. Temmuz günlerinin zor sınavında Lenin'in en yakın akıl arkadaşı odur. Lenin baskı güçlerinden gizlenirken devrimin zafere ulaşmasını sağlayan ayaklanmayı yöneten odur. Çarlık Rusyası'nın gizli diplomatik belgelerini açıklayarak dünyanın ezilen halkları arasında yeni Sovyet devletine büyük bir sempati doğmasını sağlayan ilk Dışişleri Komiseri odur. Kızılordu'yu sıfırdan yaratarak ve üç yıl boyunca başkomutanlığını yürüterek yeni devrimci rejimin, karşı devrimci ordular ve emperyalist destekçilerini yenilgiye uğratmasını sağlayan askeri deha odur. Lenin'in ölümünden sonra Sovyet devrimi-

nin ayakta kalması için gerekliliği sonradan iyice anlaşılın ekonomi politikaların, planlamayı ve sanayileşmeyi erkenden savunan, dünya devriminin ihtiyaçlarını en iyi anlayan yine odur. Ama adım adım yükselen bürokrasi bu politikaların uygulanmasını engelleyerek Sovyet devletinin uzun vadede bir çıkmaza girmesine yol açmıştır.

Büyük romancı Maksim Gorkiy'in, Lenin'in Trotsky'yi Kızıl Ordu konusunda yaptığı çalışmayı kendisiyle bir konuşmasında nasıl değerlendirdiğini anlatarak bitirelim:

"Masaya eliyle vurarak şöyle dedi: 'Kimse bana bir yıl içinde örnek bir ordu kurabilecek, bu sadyede askeri uzmanların dahi saygısını kazanacak başka birini gösterebilir mi? İşte bizim böyle bir adamımız var! Her şeyimiz var. Mucizeler olacak.'"



# 4. Avrupa-Akdeniz Konferansı'na acil çağrı: Emperyalizme ve savaşa karşı örgütlenelim, mücadele edelim, kazanalım!



Ortak bir enternasyonal program ve mücadele çağrısının bir ürünü olarak, 4. Avrupa-Akdeniz İşçi Konferansı 26-28 Mayıs tarihlerinde, geçmişte insanlığı dünya savaşı felaketinden kurtarmış Ekim devriminin 100. yılında, Yunanistan'ın Atina kentinde gerçekleşecek. Konferans, aynı zamanda Filistin'de Siyonist işgalin önünü açan Balfour Deklarasyonu'nun da 100. yılına denk geliyor ve Avrupa'nın, Ortadoğu'nun farklı ülkelerinden çeşitli toplumsal hareketleri bir araya getiriyor. Kristiyan Rakovski Balkan Sosyalist Merkezi ve RedMed sitesi çağırıyor: Ekim devriminden aldığımız ilhamla örgütlenelim, emperyalist barbarlığa, gücüren kapitalizme karşı mücadele edelim, kazanalım!

Kapitalizmin çelişkilerinin derinleştiği bu dönemde emperyalizm bir kez daha insanlığı bir dünya savaşı felaket-

inin eşiğine getirdi. Ancak bu çelişkilerin bir diğer sonucu olarak dünya, Avrupa'dan Ortadoğu'ya devasa ölçekte halk isyanlarına ve sınıf mücadelelerine sahne oldu. Üçüncü Büyük Depresyon dünya çapında yeni bir devrimci dönemin kapılarını araladı. Dünya devriminin üçüncü dalgası bir durgunluk dönemine girmişse de, önumüzdeki süreç yeni mücadelelere gebe.

Tek çıkış yolunun sosyalist dünya devrimi olduğu bu yakıcı koşullarda, Kristiyan Rakovski Balkan Sosyalist Merkezi ve RedMed sitesi acil bir çağrı yapıyor. Kapitalizmden ve emperyalist barbarlıktan kurtuluş için, sömürünün ve baskının her türlüüne karşı mücadele eden bütün militan güçler, içinde bulunduğumuz dönemde dünya durumunu tartışmak ve ortak bir program oluşturmak üzere bir araya gelmelidir!

Kristiyan Rakovski Balkan Sosyalist



## Devrimci Marksizm'in 30. sayısı Ortadoğu'yu masaya yatırıyor!

Devrimci Marksizm dergisinin 30. sayısı Mayıs ayı içinde okuyucuya ulaştırılacak. Bu sayıda ana dosya, savaşlarıyla ve devrimleriyle Ortadoğu. Devrimci Marksizm Yayın Kurulu, 10-12 Mart 2017 tarihinde Beyrut'ta *Historical Materialism* dergisi ile BICAR adlı bir Lübnan araştırma enstitüsünün ortak olarak düzenlediği bir konferansa katılmıştı. Ortadoğu dosyası, oraya sunulan bazı bildiriler ile daha sonra yazılan yazılardan oluşuyor. Dosyanın en güncel yazısı Levent Dölek'in Suriye iç savaşını 2011'deki başlangıçından günümüze kadar bir dönemleştiren çabası çerçevesinde ele aldığı yazı. Kurtar Tanyılmaz, Beyrut'ta yaptığı sunumdan hareketle Türkiye

burjuvazisinin bağrındaki hizirlerin AKP-cemaat bölünmesi ve 15 Temmuz başarısız darbesi sonrasında nasıl kümelendiği sorusunu güncel temellerde inceliyor. Kutlu Dane Filistin'in köleleşmesine, Siyonist İsrail'in 1948'de kurulmasına giden yolu açan Balfour Deklarasyonu'nun 100. yılında Filistin'in nasıl sömürgeleştirildiğini, İsrail devletinin neden gayri meşru olduğunu anlatıyor. Sungur Savran da Beyrut sunumundan yola çıkarak Ortadoğu tarihinde devrimlerin nasıl bütün 20. yüzyıla ve 21. yüzyıl başına damgasını vurduğunu, tarihin bizim coğrafyamızda da devrimler aracıyla hareket ettiği anlatıyor. Dosya dışı yazılarda Mehmet Turan Stalin'in

Merkezi ve RedMed daha önce birlikte üç uluslararası konferans düzenledi:

Birinci Avrupa-Akdeniz Konferansı 2013 yılında Gezi ile başlayan halk isyanı ile aynı döneme denk geliyordu. Ege'nin iki ayrı kıyısında, Yunanistan'ın ve Türkiye'nin devrimcileri, farklı ülkelerde, farklı geleneklerden gelen toplumsal hareketlerin militanları ile birlikte konferansı bir enternasyonalizm şölenine dönüştürdü.

İkinci konferans ise, 2014'te Ukrayna iç savaşının doruk noktasına denk gelmişti. Konferansın katılımcıları arasında Rus ve Ukraynalı komünistler, Balkanlar, Doğu Avrupa ve Ortadoğu'dan devrimciler vardı. Konferansın enternasyonalist, anti-emperyalist, anti-sovenist temelinde oluşan birliktir, konferansın ardından gelen dönemde sürekliliğini korudu; Balkanlar, Ukrayna, Rusya ve farklı yerlerde ortak eylemler gerçekleştirildi.

Üçüncü Avrupa-Akdeniz Konferansı, 2015'te Yunanistan'daki tarihi referandumda halkın Avrupa Birliği'nin dayattığı kemer sıkma programına hayır demesinin hemen ardından gerçekleştirildi. Sıryza hükümetinin hiç gecikmeyen ihanetinin etesinde, katılımcılar Yunanistan'da, Avrupa'da ve bunların ötesinde dünyada işçi sınıfına önderlik edecek devrimci hareketi oluşturmak için gerekli program tartıştı.

Şimdi, Üçüncü Büyük Depresyon'un derinleştirdiği çelişkiler, ekonomik kriz ve savaş koşullarında, emperyalist savaş tehlikesi giderek yaklaşırken bir uluslararası konferans çağrı her zamankinden daha önemli, daha acil!

Marksist sosyalizm kavramını terk ederken bir yandan da ekonomi politik alanında gerçekleştirdiği revizyonu, Şiar Rişvanoğlu ise yakında yitirdiğimiz şair, romancı, denemeci, sinemacı, edebiyat eleştirmeni, kısacası çok yönlü bir aydın olan John Berger'i anlatıyor. Kitap tanıtımı bölümünde ise Mustafa Kemal Coşkun Osmanlı üzerine ilginç bir kitabı, Özgür Öztürk ise Sovyet romancı Vasili Grossman'ın *Yaşam ve Yazgı*'sını değerlendiriyor. Bu dolu dolu sayıdan sonra, *Devrimci Marksizm* yüzünü bu yıl 100. yıldönümünü kutladığımız 1917 Ekim devrimine ve sosyalizme dönecek.

## Mustafa Kemal Coşkun

### Ekonomik reform dedikleri

Referandumdan hemen sonra katıldığı bir televizyon programında TÜSİAD Başkanı şunları söyledi: "Seçim güvenliği konusunda, Türkiye'nin 100 üzerinden 100 alabilecek muazzam olumlu bir karnesi var... Yani hiçbir zaman seçim güvenliğinin tartışıldığı bir dönem nerdeyse olmadı. Seçim güvenliği konusunda yapılan, sonuç değil işin yöntemi itibarıyla, yapılan tartışmalardan duyduğumuz üzüntüyü ifade ettim... Referandumun yönü ne olursa olsun derhal birlik zamanıdır, reforma dönme zamanıdır. Birlik beraberlik zamanı, bir ekonomik reform zamanı... Şimdi artık reform atmosferi var." MÜSİAD'ın bir şube başkanı da referandumdan hemen önce şunları söylemişti: "Ülkemizin birliği, beraberliği, sosyal ve ekonomik kalkınmışlık düzeyini daha üst seviyelere çıkarabilmesi, yatırım kararlarını daha hızlı alıp hayata geçirebilmesi, terör unsurlarıyla çok daha güçlü ve etkili bir şekilde mücadele yürütülebilmesi için istikrara ihtiyacı var."

İşverenlerin hep bir ağızdan aynı şeyleri söylemeleri şaşırıcı değil. Elbette burada reform ile kastedilen, başka birçok şeyin yanı sıra, özellikle işçi ve emekçileri yakından ilgilendiren kıdem tazminatının fona aktarılması ve kamu çalışanlarının iş güvenliğinin ortadan kaldırılmasından başka bir şey değildir. Durum bu olunca TÜSİAD'ın, MÜSİAD'ın ve bilumum işveren örgütlerinin referandumu meşru görmesi ve belki bazı çekinceleri olmakla birlikte genel olarak başkanlık sistemine onay vermeleri de kolayca anlaşılacaktır. Zira şimdi ihtiyaç duydukları şey, ekonomik alanda kendi çıkarlarına uygun politikaların, ki reform dedikleri budur, bir an önce, çok hızlıca, tek elden ve elbette ki bütün muhalefeti de bertaraf ederek uygulanmaya başlanmasından başka bir şey değildir. Neredeyse bütün gücü tek elinde toplamış, tek başına yasa çıkarabilecek bir başkana ihtiyaç duymalarının asıl nedeni budur.

Kıdem tazminatında yapmak istedikleri değişikliklerle olacak şeylere birkaç örnek verelim: Evlenen kadın işçi, bir yıl içinde işinden ayrılırsa tazminat alamayacak; işyerinde bir yıllık kıdemli olan işçi işten çıkarılırsa tazminat ödenmeyecek; prim gün ve çalışma süresi koşulu nedeniyle işçi haklı bir nedenle işten ayrılırsa dahi tazminat alamayacak; kıdem tazminatı miktarı azalacak, şimdi her bir yıllık kıdem karşılığı 30 günlük brüt ücret tutarı olan kıdem tazminatı, 14 günlük ücrete düşürülecek; işveren, ücret ya da ücret benzeri ödemeleri zamanında yapmazsa, işçi ya duruma katlanacak ya da katlanmak istemeyip işten çıkarsa, kıdem tazminatı alamayacak (işverenin ücret ödemesi cezasız kalacak); işten çıkarılma kolaylaştığı için sendikalaşma büyük darbe yiyecek, böylece esnek ve güvencesiz çalışmaya karşı direnç azalacak; tazminatın işvereni caydırıcı özelliği ortadan kalkacaktır.

İşçinin bir nevi iş ve geçim güvencesi olan kıdem tazminatı fona aktarıldığında, ne iş ne de geçim güvenliği kılacak demektir. Bilindiği üzere bunun bir benzerini de kamu çalışanları için getirmek, performans dayalı ücretlendirmeye ile iş güvencesini ortadan kaldırmak iktidarın hedeflerinden biridir. Söylemeye bile gerek yoktur ki bütün bunlar ekonomik reform adı altında yapılacaktır.

Nasıl ki işverenler tek bir ağızdan konuşmaktadır, işçi ve emekçiler ve onların örgütleri de bu konuda birlik olmak zorundadır. Burada vurgulamak gerekir ki sol ve sosyalist partilerin, kendi içinde önemli olsa da gündemi tek başına işgal edecek şekilde referandum tartışması yapmaktan artık vazgeçmesi, politikasını yukarıda bahsettiğim iki tehlikeye göre biçimlendirmesi ve işçi ve emekçileri, onların örgütlerini bu politikalara karşı mücadele etmek için örgütlemeye girişmesi zorunluluktur. Özellikle sendikaları bu konuda hareketlendirmek şu anki görevlerimizden en acildir, nitekim her iki konu da genel grev nedeni ise, işçi ve emekçileri örgütlemekten genel grev yapılamaz.



# 1 Mayıs Türkiye çapında kutlandı, DİP işçi sınıfının taleplerini haykırdı!

Devrimci İşçi Partisi 1 Mayıs meydanlarında işçi sınıfının taleplerini haykırdı, Ekim devriminin 100. yılında devrimci sosyalizmin, enternasyonalizmin ve anti-emperyalizmin bayrağını bulunduğu tüm meydanlarda yükseltti.

İstanbul'da DİSK, KESK, TMMOB ve TTB ile birlikte çok sayıda siyasi parti ve demokratik kitle örgütü 1 Mayıs'ı Bakırköy'de kutladı. Devrimci İşçi Partisi de sabahın erken saatlerinden itibaren "NATO'dan, Gümrük Birliği'nden çıkılsın! İncirlik üssü kapatılsın!", "Kıdem tazminatına ve 657'ye dokunma, taşeronu ve işten atmayı yasakla!", "Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!" yazılı pankartlarla korteji oluşturdu.

2016 yılında kaybettiğimiz DİP Merkez Komite üyemiz Atlen Yıldırım ve en öne çıkan emekçi kadın, Çorlu'da DİP'i inşa eden devrimci işçi Sevda Alyakut yoldaşlarımızın pankartları da kortejimizin en önünde yer aldı. Devrimci İşçi Partisi, Ekim devriminin 100. yılında gerçekleştirilen bu 1 Mayıs'ta, kortejinin önünde üzerinde devrimin önderleri Lenin ve Trotskiy'in bulunduğu kızıl bayraklara yer verdi. "Yolumuz Ekim devriminin yoludur" şiarını yükseltti.



DİSK, Türk-İş, KESK ve TMMOB'un çağrısıyla 1 Mayıs, İzmir Gündoğdu Meydanı'nda tüm coşkusuyla kutlandı. Devrimci İşçi Partisi Konak SGK önünde toplanan kitleyle beraber en önde "Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!" ve hemen arkasında "Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir!" pankartlarıyla yürüdü. Devrimci İşçi Partisi kortejindeki metal iş-

çileri, tekstil işçileri, kamu emekçileri ve öğrenciler coşkulu sloganlarla Cumhuriyet Meydanı'na doğru ilerledi. Ajitasyonların etkisi ile dışarıdan korteje katılıp DİP saflarında yürüyenler oldu. Geçtiğimiz yıl kaybettiğimiz yoldaşlarımızı anarak, "Atlen Yıldırım kavgamızda yaşıyor", "Sevda Alyakut kavgamızda yaşıyor" ve "Yoldaşlara sözümüz dünya devrimi" sloganlarını attık.



Antalya'da DİSK, Türk-İş, KESK, Birleşik Kamu-İş ve TMMOB'un çağrısı ile düzenlenen 1 Mayıs mitingi coşkuyla gerçekleşti. Aydın Kanza Parkı'ndan başlayan yürüyüşte Devrimci İşçi Partisi de "Kahrolsun istibdad yaşasın hürriyet" ve "Krizin beldeli turizm işçisi ödemeyecek, 12 ay

güvenceli iş" pankartlarıyla yerini aldı. Yürüyüşün başlamasıyla taleplerini haykıran emekçiler, 1 Mayıs coşkusunu alana taşıdılar. Devrimci İşçi Partisi kortejinin Cumhuriyet Meydanı'na girişi sırasında atılan "Kahrolsun istibdad yaşasın hürriyet" sloganı kitle tarafından büyük ilgi gördü.



Çorlu'da bu 1 Mayıs Devrimci İşçi Partisi için ayrı bir anlam ifade ediyordu. Çorlu'da DİP'in inşasında ve sınıf mücadelesinde en öne çıkan emekçi kadın ve devrimci işçi yoldaşımız Sevda Alyakut'u 25 Ekim'de kaybetmiştik. Ancak onun mücadelesi ve geriye bıraktığı miras 8 Mart'ta olduğu gibi 1 Mayıs'ta da bizlerle birlikteydi. Sadece kortejimizin önünde taşıdığımız pankartta değil hepimizin attığı sloganlarda, sıkılmış yumruklarımızda öncü yoldaşımız yanımızdaydı.

## Gebze

1 Mayıs işçi ve emekçi bayramı, işçi sınıfının yoğun olarak yaşadığı Gebze'de on bine yakın işçinin katılımıyla gerçekleşti. Birleşik Metal-İş ve Petrol-İş'in yoğun olarak katıldığı Gebze'deki 1 Mayıs'ta Deriteks, Lastik-İş, Kristal-İş, Umut-Sen, Belediye-İş, Tümtis, Hak-İş, Çelik-İş, Eğitim-Sen, Liman-İş ile odalar, meslek örgütleri, siyasi partiler ve dernekler de yerini aldı. 11 gündür grevde olan Lastik-İş'in örgütlü olduğu Coming Kablo işçileri de kitlenin içinde yerini aldı. Özellikle Birleşik Metal'in örgütlü olduğu fabrikalar, fabrika pankartları arkasında 1 Mayıs'a kitlesel biçimde katıldı. Kristal-İş korteji, Duravit ve Tuzla Otocam işçilerinden oluştu.

## Manisa

Manisa Emek ve Demokrasi Güçleri Platformu tarafından organize edilen 1 Mayıs Mitingi saat 11:00'de Sultan Önü'nde başladı. "İşçinin kıdem tazminatı ve memurun iş güvencesi kırmızı çizgimizdir!" yazılı platform pankartının arkasında sendikalar ve siyasi partiler kortejlerini oluşturdu. Turgutlu Banvit fabrikasında sendikalaşma mücadelesi veren işçiler, Manisa Organize Sanayi işçileri ve mobilya işçileri de yürüyüşe katıldı.



Ankara'da bu yıl iki ayrı 1 Mayıs mitingi gerçekleştirildi. Türk-İş 1 Mayıs mitingini merkezi olarak Tandoğan Meydanı'nda düzenlerken, referandumda HAYIR'ı örgütleyen sendikalar, KESK, DİSK, TMMOB, TTB, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri Kolej Meydanı'ndaydı. Geçtiğimiz yıla göre oldukça yoğun olan katılım sebebiyle pek çok

kortej miting alanına giremedi. Devrimci İşçi Partisi olarak "Kahrolsun istibdad yaşasın hürriyet" ve "NATO'dan, Gümrük Birliği'nden çıkılsın! İncirlik üssü kapatılsın!" pankartlarımızla alanda yerimizi aldık. Yürüyüş boyunca işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele, dayanışma gününe yaraşır sloganlarımızı var gücümüzle haykırdık.



Adana'da sendikalar, emek örgütleri ve siyasi partiler istibdad rejimine ve işçi sınıfının kazanılmış haklarının gasp edilmesine karşı, Mimar Sinan Amfi Tiyatrosu kavşağında buluştular. Yürüyüş ve miting sırasında sık sık "Hayır bitmedi daha yeni başlıyor", "Yaşasın 1 Mayıs işçi bayramı", "Biji yek gulan" sloganları atıldı.

DİP olarak "Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet" ve "NATO'dan, Gümrük Birliği'nden çıkılsın! İncirlik üssü kapatılsın!" pankartlarıyla, daha çok gençlerden oluşan kortejimizin canlı sloganlarıyla, mitingün sonuna kadar alanda idik. "Sevda yoldaş ölümsüzdür", "Atlen yoldaş kavgamızda yaşıyor" sloganları ile her iki yoldaşımızı da anarak Çukurovalı işçilere, devrimcilere hatırlattık.



Eskişehir'de 1 Mayıs Türk-İş, DİSK, KESK, TMMOB, TTB, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri tarafından Sıhhiye Meydanı'nda ortak kutlandı. Devrimci İşçi Partisi Eskişehir İl Örgütü olarak "Kahrolsun istibdad yaşasın hürriyet!" ve "NATO'dan, Gümrük Birliği'nden çıkılsın! İncirlik üssü kapatılsın!" pankartlarımızla

kortejimizi Sakarya Caddesi'nin başında oluşturarak miting alanına doğru sloganlarımızla yürüyüşe geçtik. Mitingde 1 Mayıs tertip komitesi adına DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası Şube Başkanı Ahmet Arı, Türk-İş İl Temsilcisi Nejat Kılıç, KESK Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Faik Alkan birer konuşma yaptı.